

PARTIZAN

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

* Metris Cezaevinden kaçan ve dışarıda bulunan bir bölüm yoldaşın "uçan kuş"a mesajı;

Metris'ten Kaçış Eyleminde TKP/ML'nin Önderlik Rolünü Hiçbir Çarpıtma, Karalama ve İnkarcılık Gölgeleyemez!

* Ayrılığın 1. Yıldönümünde Birkez Daha DABK Üzerine!

* R. Bahdiyar'ın Başını Çektiği Yarı-Troçkist 'Mücadele Bayrağı'na Kısa Bir Cevap!

* "Bolşevik" Mülteci Güruha Kısa Bir Cevap!

İçindekiler

- Önsöz * Metris Cezaevinden kaçan ve dışarıda bulunan bir bölüm yoldaşın "uçan kuş"a mesajı; sf. 7
- Metris Cezaevinden kaçan ve dışarıda bulunan bir bölüm yoldaşın Metris'ten Kaçış Eyleminde TKP/ML'nin Önderlik Rolünü Hiçbir Çarpıtma, Karalama ve İnkarcılık Gölgeleyemez! sf. 9
- Ayrılığın 1. Yıldönümünde Birkez Daha DABK Üzerine! sf. 25
- R. Bahdiyar'ın Başını Çektiği Yarı-Troçkist "Mücadele Bayrağı"na Kısa Bir Cevap! sf. 34
- "Bolşevik" * R. Bahdiyar'ın Başını Çektiği Yarı-Troçkist "Mücadele Bayrağı"na Kısa Bir Cevap! sf. 44
- * "Bolşevik" Mülteci Güruha Kısa Bir Cevap!

İçindekiler

Onsöz

sf: 7

Metris Cezaevinden kaçan ve dışarıda bulunan bir bölüm yoldaşın "uçan kuş" a mesajı;
Metris'ten Kaçış Eyleminde TKP/ML'nin Onderlik Rolünü Hiçbir Çarpıtma, Karalama ve İnkarcılık Gölgeleyemez!

sf: 9

Ayrılığın 1. Yıldönümünde Birkez Daha DABK Üzerine!

sf: 25

R. Bahdiyar'ın Başını Çektiği Yarı-Troçkist 'Mücadele Bayrağı'na
Kısa Bir Cevap!

sf: 34

"Bolşevik" Mülteci Güruha Kısa Bir Cevap!

sf: 44

ÖNSÖZ

Haziran 1978'de Marksizm-Leninizm bilimiyle donanarak, anti-marksist akımlara karşı, siyasi ve ideolojik mücadele yürütme perspektifi ile yayın hayatına başlayan PARTIZAN, O günün Türkiye'sinde yükselmekte olan halk muhalefetine doğru hedefler göstermeyi, kitleleri Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı ve Sosyalizm doğrultusunda siyasi bilinç götürmeyi kendisine ana işlev edinmişti. Halk muhalefetini reformist, ekonomist önermelerle düzen sınırları içinde boğan modern revizyonist, troçkist, oportünist akımlara karşı yoğun ideolojik mücadele yürütmüş, ülkemiz devriminin yoluna, hedeflerine mücadele biçimlerine, İbrahim Kaypakka-ya'nın Marksist-Leninist platformu temelinde işaret etmişti. Uluslararası alanda Marksizm-Leninizm'e yönelen her türden saldırıya göğüs germiştir. Bazı hata ve eksikliklerine rağmen, Mao Zedung şahsında Marksizm-Leninizm'e yönelen anti-marksist sapmaları deşifre etmiş Mao Zedung yoldaşın, Marksist-Leninist bilime yapmış olduğu nitel katkılarını, proletaryanın komünizm davası uğrunda yürüttüğü mücadeleyi aydınlatan düşüncelerini, başını AEP'in çektiği yarı-troçkist saldırılara karşı bayrak edinmiş, komünizmin ideolojik düşmanlarının gerçek yüzlerini açığa çıkarmıştır.

Yayın hayatına başladığında belirttiğimiz teorik hattını, sınıf mücadelesinin yaşanmış tecrübeleriyle daha da zenginleştiren PARTIZAN, bundan böyle çeşitli dönemler, sınıf mücadelesinin so-

runlarına ışık tutan belgelere, siyasal sorunlara yer vererek, tavır takınarak devrimci kitlelere, M-L ve Mao Zedung Düşüncesi biliminin ışığında bilinç taşıma görevini yerine getirmeye çalışacaktır.

Yurtdışında DABK taraftarlarının 'partizan' adını kullanarak çıkardıkları yazılar, siyasal içerik ve hedef bakımından dergimizin geçmiş mirasıyla tezat teşkil eden bir konumdadır.

PARTİZAN her şeyden önce, kin ve husumetle siyaset yapanların kürsüsü değil, M-L ve Mao Zedung Düşüncesi bilimini kendisine rehber edinerek, kitlelere siyasal mesajlar veren ve devrimci kitleleri eğitmeye çalışan proletaryanın ideolojik düşmanlarıyla hesaplaşan teorik bir dergidir. Geçmişimizin olumlu mirasını kullanarak, siyaset yapma adına, siyasesizlik içinde olan bu arkadaşları, dergimiz adına bu türlü yöntemleri kullanmaktan vaz geçmeye çağırıyoruz.

Çıkarmış olduğumuz bu broşürde TKP/ML'nin III. Konferansını yaparak, sınıf mücadelesinde daha ısrarlı ve sebatlı yürüdüğü bir dönemde, kendisine yöneltilen eleştirilere verdiği cevapları, devrimci kitlelerin ideolojik ve siyasi olarak eğitilmesine, doğrular etrafında saf tutmalarına yardımcı olacağına inanarak yayınlamayı devrimci bir görev biliyoruz.

TEMMUZ 1988

Metris Cezaevinden kaçan ve şu anda dışarıda bulunan bir bölüm yoldaşın "uçan kuş" a cevabı;

**METRIS'TEN KAÇIŞ EYLEMİNDE PARTİMİZ
TKP/ML'NİN ÖNDERLİK ROLÜNÜ, HIÇ BİR ÇARPITMA,
KARALAMA VE İNKARCILIK GOLGELEYEMEZ!**

DABK'lı arkadaşların yurtdışında çıkardığı "Partizan" adlı derginin ikinci sayısında yayınlanan "uçan kuşlar'dan mektup var!" başlıklı yazıyı "uçan kuşlar" dan birileri olarak bizler de okuduk. Ve gördük ki, "uçan kuşlar'dan mektup var" yazısı, partimizi ve cezaevi parti organı (CPO)'nı eleştirmekle kalmamış, açıktan teşhire de yönelmiştir. Bu durumda, mektupta konu edilen olay ve gelişmelerin çoğundan birinci dereceden sorumlu olan ya da tutulan bizlere, partimize ve CPO'na yöneltilen suçlamaları ve asılsız iddiaları çürütmek hakkı kendilğinden doğmuş demektir. Zira, sözkonusu suçlama ve iddialar, sineye çekilir cinsten değildir. Dolayısıyla bu hakkı kullanmak ve bizi buna zorunlu bırakan mektubun gerçek niyetlerini ve hangi amaçla yayınlandığını açığa çıkarmak bizim açımızdan bir zorunluluk olmuştur. Ve bu hakkı burada kullanacağımız için kimsenin bizi suçlamaya hakkı yoktur. Birlik yönünde partimiz tarafından atılan somut adımların ve başlatılan olumlu çabaların yoğunlaştırıldığı böyle bir dönemde DABK'lı arkadaşlarla açıktan polemige girmek, dolayısıyla yanıt yazısı yazmak istemezdik. Dönemin nazikliği bunu gerektirmekte ve bunu öğütlemektedir. Ama, dediğimiz gibi, "Partizan", sorumsuz bir tutumla bu öğüde kulak asmayarak, partimizi ve CPO'nı açıktan hedefleyen böyle bir mektubu yayınlamakla, bizi yanıt verme zorunda bırakmıştır. Dolayısıyla bundan biz değil, DABK'çı arkadaş-

ların yurtdışında çıkardığı "Partizan" dergisi sorumludur.

Bu ön açıklamadan sonra "uçan kuş"un mektubunu irdelemeye geçebiliriz.

"Uçan kuş"un mektubunu okuduğumuzda, doğrusunu söylemek gerekirse, epeyce şaşırдық. Çünkü kendisinden gerçeklerden bu denli uzaklaşacağını ve partimize karşı bu denli saldırgan bir tutum içine gireceğini beklemiyorduk. Ama anlaşılan o ki, "uçan kuş"umuz kısa sürede bu yolda epeyce bir mesafe katetmiş! Hem de dürüstlük, objektiflik, devrimci ahlak ve bilmem ne adına... Ama bizler bu güzel sözcüklerin ardına sığınmadan ve düşüncelerimizin doğruluğu konusunda yemin billah etmeden gerçekleri olduğu gibi aktarmaya, ileri sürülen iddiaların doğru olup olmadığını sorgulamaya çalışacağız.

"Uçan kuşlar'dan mektup var!" başlığı, özneye çoğul anlamı yüklediğinden, yani mektup birden fazla "uçan kuş"un iradesini temsil ettiği izlenimi verdiğinden ötürü, gerçeği temsil etmiyor. Zira mektup "uçan kuşlar"dan yalnızca birisinin kaleminden çıkmıştır ve onun düşüncelerini temsil etmektedir. Diğer "uçan kuşlar" bu mektuptan azattırlar. Dolayısıyla mektubun başlığı şöyle olmalıydı: "Uçan kuş'tan mektup var!" Mektuba böyle bir başlık koymanın, onun içeriğine sahiplenenlere ve onu yayınlayanlara nasıl bir yarar sağlayacağını doğrusu "merak" ediyoruz. Yeri gelmişken bir noktayı açıklığa kavuşturmakta yarar görüyoruz. Çünkü bu noktada epeyce spekülasyon yapıldığını, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, aslı astarı olmayan söylentiler üretilip dolaştırıldığını duyuyoruz, ve hâlâ duymaktayız. Açıklığa kavuşturmak istediğimiz nokta şudur ki, "uçan kuşlar"dan (diğer siyasetlerden "uçan kuşlar"ı burada söz konusu etmiyoruz) 18'i partimizin III. Konferansını tanımakta, onun irade ve disiplinine tabi durumda bulunmaktadır; yalnızca biri, yani "uçan kuşlar'dan mektup var!" başlıklı yazının yazarı DABK'ın irade ve disiplinini tanımaktadır. Bunun dışındaki her türlü açıklama doğru değildir, spekülatifdir. Umarız bu zorunlu açıklama, "uçan kuşlar"dan ne kadarının III. Konferansın iradesini tanıdığı, yani partimiz saflarında olduğu, ne kadarının DABK'ın saflarında olduğu tartışmasına, daha doğrusu bilinçli ya da bilinçsiz olarak yaratılan "sendedir-bendedir" kargaşasına bir son verir.

Tekrar yazar yoldaşın mektubuna dönelim.

Önce şunu sormak istiyoruz. Birçok konuya şöyle bir değinip geçmekle yüklü olan bu mektup, sadece örgüt içi bilgilendirme amaçlı bir yazı mı, yoksa hem bu, hem de kamuoyunu bilgilendirme amaçlı bir yazı mı? Bunu önce yazar yoldaş açısından sorgulamak gerekir. Dikkat edilirse, yazar, mektubuna "sevgili yoldaşlar" diyerek giriş yapıyor ve devamla "sizin de merakla

beklediğiniz bazı gelişmeleri aktarmayı gerekli görüyorum!" diyerek **direkt** olarak kendi arkadaşlarına sesleniyor. Bu ve bundan önceki **tümceler** yazarın hangi kesime hitap ettiğini anlaşılır bir şekilde ortaya koyuyor. **Kıscacı**, bundan örgüt içi bir bilgilendirme yazısı olduğu ve kamuoyuna sunulmak üzere yazılmadığı sonucu çıkıyor. Tersini iddia etmek gülünçtür; örgüt içi yazışmalarla kamuoyuna sunulmak üzere yazılan yazılar arasındaki farkı, içerik ve uslupteki farkı bilmemek demektir. Bununla birlikte, "Partizan", örgüt içi bilgilendirme amaçlı bu mektubu/yazıyı kamuoyuna açmaktan geri durmamıştır. "Partizan"ın bu konudaki mantığına biraz sonra değineceğiz. Bu durumda, örgüt içi bilgilendirme amaçlı bir yazının kamuoyuna açılmasından yazar yoldaşı sorumlu tutamayız. Oyleyse yazar yoldaşla aramızdaki polemik, mektubunda ileri sürdüğü iddiaların doğru olup olmadığı, ve iddialarının hangi ideolojik perspektifin yön verdiği noktasında sürecektir. Bununla birlikte yazar, örgüt içi bilgilendirme amaçlı mektubunun "Partizan"da yayınlanmasını, yani dışa açılmasını doğru görüyor, "Partizan"ı eleştirmiyorsa, bu konudaki eleştirilerimiz kendisi için de geçerlidir.

Evet, yukarda vardığımız yargıdan hareketle sözkonusu mektup, örgüt içi bilgilendirme amaçlı bir yazıdır ve bu perspektifle kaleme alınmıştır. "Partizan" ise bunu yayınlamaktan, nedense, geri durmamıştır. Dolayısıyla bundan birinci derecede "Partizan" sorumludur ve bunun sorumluluğunu üzerine almak zorundadır.

Peki, "Partizan" böyle bir mektubu yayınlamakla ne tür bir yarar ummuştur? "Partizan"ın şimdiye dek çıkan iki sayısı, onun böyle bir mektubu yayınlamakla sergilediği mantık ve umduğu yarar hakkında epeyce fikir verir niteliktedir. Her iki sayı da, DABK'lı yoldaşlarca yaratılan suni ayrılığı, ideolojik-siyasi görüş farklılığından hemen hemen yoksun bir ayrılığı körükleyen makalelerle doludur. "Partizan"ın yayınları ayrılığı birliğe dönüştürmeyi değil, onu daha da ileri götürmeyi, köprüleri atmaya temel alan bölücü bir mantığa sahiptir. "Partizan", partimize karşı ağızına geleni kulağı duymadan söylüyor. Ne revizyonistliğimiz kaldı, ne hainliğimiz... Ne korkaklığımız kaldı, ne tasfiyeciliğimiz... Ne yıkıcılığımız kaldı, ne parti iç düşmanlığımız... Ne sağcılığımız kaldı, ne de bilmem neyiz... Bütün bu nitelermeleri, "Partizan", çok rahatlıkla ve hiç sorumluluk duymadan partimize layık görüyor. Olmuyor yoldaşlar olmuyor! Hani neredeyse partimizi esas düşman ilan edip işin içinden çıkacaksınız. Oysa partimiz böyle nitelermelere layık deyildir ve bunları kesinlikle haketmemiştir. Kimlere hain, kimlere korkak, kimlere yıkıcı, kimlere tasfiyeci, parti iç düşmanları ve daha buraya aktarmadığımız yığınca nitelemeyi kimlere yaftalamaya çalıştığınızın farkında mısınız yoldaş-

lar? Düşünebiliyor musunuz, bağırip çağırıldığınız, ağzınıza gelen her küfürü esirgermediğiniz; hain, yıkıcı, korkak, revizyonist, tasfiyeci, parti iç düşmanı, sağcı ve benzeri ilan ettiğiniz kişiler ve bunların bileşimini temsil eden partimiz, sizinle aynı siyasi-ideolojik hatta sahipler; bu hattın partide egemen kılınması ve pratiğe uygulanması için en az sizin kadar ve sizden de fazla mücadele ettiler. Ve sonuçta bunu III. konferansta, sağ oportünist çizgiyi mahkum ederek başardılar. III. Konferans, DABK'lı yoldaşların iradesini temsil etmese de, parti içindeki sağ oportünizme karşı mücadelenin, yani M-L'nin zaferi değil midir? DABK'lı yoldaşların bir kısmının III. Konferansa katılmaması olgusu da bu gerçeği değiştirmez. Çünkü bu, partinin M-L hattının zaferidir. Yoksa III. Konferans karar ve sonuçlarını okumadınız mı? Okumamış olmanız mümkün değildir. Sizleri ve koyu subjektivizminizi şaşkınlığa uğratan bu karar ve sonuçlara ve bunların içeriğine bir itirazınız var mı? Bu kararların anti-M-L olduğunu söyleyebiliyor musunuz? Söyleyebiliyorsanız, o taktirde, bunların mücadelesini vermeli, aramızdaki görüş ayrılıklarını açıkça ortaya koymalı, yığınlara bunun kavgasını verdiğinizi açıklamalısınız. Böylece partimize karşı kavganızda hem kendi içinizde tutarlı, hem de inandırıcı olabilirsiniz. Yoksa bir sürü nitelemeyi, daha doğrusu bir sürü yakıştırmayı ardarda sıralamak, işte bunlar budur, bunlar şudur demekle ideolojik-siyasi mücadele verilmiş olunmaz. Kusura bakmayın ama yaptığınız tam da budur yoldaşlar. Bize inanmıyorsanız, kaleme aldığınız yazılara şöyle bir göz atın yeter. Göreceksiniz ki, siyasi-ideolojik mücadele adına yaptığınız, partimizi ve onun en yüksek organı olan konferansı karalamaktan, prestijini sarsmaya çalışmaktan, kitlelerin nazarında küçük düşürmeye yeltenmekten ve yarattığınız suni ayrılığa siyasi-ideolojik kılıf geçirme çabası vermekten öte bir şey değil. Kuşkusuz bu da bir çeşit siyasi-ideolojik mücadeledir, ama burjuvalara özgü bir mücadele. İşte yazar yoldaşın mektubunu "Partizan" da yayınlama da hiç bir kaygı ve sorumluluk duymayan mantık ve umulan "yarar" budur.

Partimizin prestijini ve saygınlığını sarsmayı amaçlayan, güvensizlik yayan, birliğin sağlanması yolunda partimiz tarafından atılan olumlu adımlara ket vurmaya hizmet eden ve daha özelden partimizin düşman karşısında elde ettiği küçüksenmeyecek kazanımı, yani Metris firar eyleminin başarısını gölgelemeye yeltenen böyle bir mektubu yayınlamakla "Partizan" sorumluluk nedir bilmez mantığını bir kez daha işletmiş ve umduğu yararı(!) bulmuştur. (Nasıl bir yararsa.) Bu yüzden "Partizan", sorumsuzluğunun sorumluluğunu üstlenmek durumundadır. Küçük hesaplar peşinde koşan, bir takım hataları dostça eleştirip bunların düzeltilmesini istemek yerine kullanmayı yeğleyen, bunlara mal bulmuş mağribi gibi dört elle sarılan ve bütün bunları

yaratıldığı suni ayrılığa gerekçe eden bu mantığı, dilerseniz, biraz daha yakından tanıyalım.

Yazar yoldaş dürüstlük, devrimci ahlak ve objektiflik üzerine verdiği söylevden hemen sonra, değinip geçme bağlamında, CPO'nun "hatalarından", "zaaflarından", "yanlış kitle çizgisinden", "poliste olumsuzluk göstermiş olanları dönüştürmedeki beceriksizliğinden" vb. söz ederek, kendince CPO'nı bazı yönleriyle değerlendirmeye çalışıyor. Kuşkusuz her yoldaşın yönetimi altında olduğu ya da bir dönem yönetimi altında olmuş olduğu organı değerlendirme, onun hatalarını eleştirme vb. hakkı vardır. Demokratik-Merkeziyetçilik ilkesi temelinde örgütlenen bir partide bu hakkı tartışmak kadar daha abes birşey olamaz. Eleştirilerinin çoğuna katılmasak da bu noktada yazar yoldaşa söyleyecek fazla sözümüz yoktur. Çünkü organımızı değerlendirme ve eleştiriye tabi tutma, her yoldaş gibi, (bugün ayrı saflarda olsa da) onun da hakkıdır. Ve onu, bu hakkı kullandığından ötürü eleştirmiyoruz. Ona yönelik eleştirimiz, organımızın "hatalarından", "zaaflarından" vb. söz ederken objektif davranmadığı, onu eleştirmekten çok karalamaya çalıştığı vb. noktasındadır. Yazar bu iddialarını somut verilerle kanıtlamalıdır. Tabi "Tersini iddia edenler varsa cezaevinde yatan bütün arkadaşların teker teker düşüncelerine baş vurabilirler." cinsinden havalı edici bir tutumla değil. Organımıza yönelik eleştiri ve iddiaları örgüt içi bir yazışma olmaktan çıkıp dışa açılan ve kamuoyunun bilgisine sunulan bir boyut kazandığı için, yazar, bu iddia ve eleştirilerini kamuoyu önünde açıkça ve somut olarak ortaya koymalı ve tartışmalıdır. Aksi durumda kendisini iftircı ilan edeceğiz. İşte bu noktada sorumsuz mantığın nasıl işlediğini görme fırsatı bulacağız. Onun, Metris cezaevi yönetici organına, dolayısıyla onun şahsında partimize yönelttiği haksız eleştiri ve suçlamaları, sorumsuz mantık açısından partimize karşı saldırmak için vesile edeceği "iyi bir materyal" anlamı taşımış; "materyal"ın güvenilir olup olmadığını araştırma ihtiyacı bile duymadan ve gerçeklerle ne ölçüde ilintili olduğunu sorgulamadan onu yayınlamakta bir sakınca görmemiştir. Çünkü bu belge ya da "materyal", III. Konferans saflarında saf tutan CPO'nı ve partimizi hedefliyor ya, gerisi hiç önemli değil sorumsuz mantık için. Yeter ki, partimize karşı, çok basitte olsa, kullanabilecek, onun iradesini tanıyan organ ve kişileri değerden düşürecek, "işte bakın değer verdiğiniz, parti içinde diğerlerine göre daha güven verici olarak gördüğünüz organ ve kişiler aslında hiçte düşündüğünüz gibi çıkmadılar, oysa bizde böyleleri yoktur, gerçek parti savunucuları bizleriz vb. vb." diyebilme "fırsatını" verebilecek cinsten şeyler olsun. Birlikmiş, birlik çabalarına zarar verecek tutum ve davranışlardan özenle kaçınmamış, duyarlı ve sorumlu hareket etmiş, bütün bunlar, sorum-

suz mantığın aklının alamayacağı, burun kıvrarak, en fazla, hadi canım sende diyerek anlam yükleyeceği ya da geçiniz bunları diyecek kadar anlamsız göreceği sözcüklendir. Geçmeden şunu da belirtelim ki, somut verilerle kanıtlanmayan, o gün için koşullar elvermiyorsa ileride somutlanarak kanıtlanacağı taahhüt edilmeyen ve sadece değinip geçme düzeyiyle sınırlı kalan iddia ve eleştiriler, "çamur at izi kalsın" mantığının ta kendisidir ya da onun ürünleridir.

Üzülerek belirtelim ki, iddia ve eleştirilerinin büyük bir kısmı kanıtlanırsın olan ve bunu ileride katınlamaya çalışacağını da taahhüt etmeyen böyle bir mektubu yayınlamakla "Partizan" bu mantığın esiri olmuştur, ya da ona itibar etmeyi proleter devrimci ahlaktan saymıştır. Böyle bir ahlak- aslında ve tamamıyla gıdasını idealizmden alan küçük burjuvaziye özgü ahlak-bizden uzak olsun! Bir an için yazarın iddia ve eleştirilerinin tamamının ya da büyük bir kısmının doğru olduğunu varsayalım. Bu koşullarda, yani birlik çabalarının alabildiğine yoğunlaştığı, ön planda tutulduğu ve bunun için, ilkesel sorunlar dışında, her türlü özveriye hazır olunduğu koşullarda böyle bir mektubu yayınlamanın ne gereği vardı? Bununla, "Partizan" ne elde etti? Bundan kim ne kazandı? Partimiz mi? Birlik çabaları mı? Malesef hiç biri. Kuşkusuz bundan "kazanç" sağlayan birileri oldu: ortak düşmanımız, her fırsatta partimize saldırmak için tetikte bekleyen yeminli oportünistlerimiz ve sorumluluk duygusundan bin kilometre uzak pragmatizminiz. Bununla eğer partimiz açısından bir kazanç sağlanmışsa ya da sağladığına dair bir örnek gösterebiliyorsanız, lütfen, bizi bundan mahrum etmeyiniz! Biz somut bir kazanç göremedik de. Bunları söylemekle sizlere haksızlık ettiğimizi düşünüyorsunuz, değil mi? Ama biz bunları söylemekte haklı olduğumuzu düşünüyoruz. Farklı platformlarda çözümlenebileceğimiz bu sorunların partimizden başka her kesime hizmet edecek şekilde teşhir amacıyla dışa açmanız, ve bugüne kadar benzer ya da başka sorunlarda sergilediğiniz pratik tutumlarınız, hakkınızdaki düşüncelerimizin doğruluğunu göstermiyor mu? Evet yoldaşlar, mantığınız tam da böyle işliyor, ve bunu söylediğimiz için bizleri suçlamaya hakkınız yoktur.

Tekrar yazarın iddia ve eleştirilerine avdet ediyoruz.

III. Konferans çalışmalarına katılım konusunda, yazar şunları söylüyor: "Konferans gündem maddeleri ilk olarak parti içinde tartışmaya açıldığında, cezaevlerinde katılım sınırlandırıldı. (Doğru, katılım sınırlandırıldı-bn). Sınır ileri sempatanlara kadardı (bu da doğrudur. Ve biz bu konudaki düşüncemizi bugün da hâlâ koruyoruz. Yazar bu sorunu açıp tartıştığında, biz de bununla ilgili düşüncelerimizi gerekçeleriyle birlikte ortaya koyacağız. Ayrıca da bu düşüncelerimiz ilgili yazılarımızda detaylı olarak mevcuttur. Ar-

zu edildiğinde bunları isteyenlere temin edebiliriz. Dolayısıyla şu an için bunun tartışmasına burada girmek istemiyoruz-bn) Bu sınırın konulması yüzünden çok sert tartışmalar oldu (eh bu da doğrudur-bn) Ve hatta RZK (RKZ'yi kastediyor olmalı-bn)'nin bu ve buna benzer yığınca olumsuzlukları, birtakım art niyetli, parti düşmanı unsurlarca ön plana çıkarılıp, kitlenin kafası bulandırılarak 20'nin üzerinde unsur parti saflarını terk etti." İşte bu doğru değildir; yarı-doğrudur. Doğru olan, parti saflarında parti düşmanı art niyetli insanların olduğu ve konferans çalışmalarına katılım konusunda konan sınırı ön plana çıkararak kitlemizin kafasını bulandırmaya çalışmış olmaları gerçeğidir. Yanlış olan ise, "RKZ'nin bu ve buna benzer yığınca olumsuzlukları" ve bu yüzden "20'nin üzerinde unsur"un "parti saflarını terketti"ği iddiasıdır. İlk önce bir yanlışlığı düzeltelim. Bu 20'nin üzerinde unsurun tamamı kendi isteği ile parti saflarını terk etmedi; çünkü bunlardan bir kısmı partiden atıldı, yani kendi istekleriyle partiden ayrıldılar. Diğerleri kendi istekleriyle parti saflarını terk etti. Yazarın, sorunu bu şekilde koymayı, niyeti ne olursa olsun, demagojik bir çabadan başka bir şey değildir. İkinci olarak, bu "20'nin üzerinde unsur" (bunlardan etkilenen ve parti ile ilişkilerini kesen iyi niyetli ve dürüst arkadaş dışında, ki bunlardan ikisi hatalarını farkedip özleştireti yapmak suretiyle tekrar parti saflarına döndüler), cezaevi yönetici organının "yığınlarca olumsuzlukları" sonucu değil, halkımızın diliyle konuşsak pili bitmiş ve hizipçi bir faaliyete kalkışmış olmaları yüzünden parti saflarından atıldılar ya da parti ile ilişkilerini kestiler. Hizipçi faaliyet girişimi adını verdiğimiz faaliyetlerini değerlendiren bir yazımız ile, parti saflarından uzaklaştırdığımız unsurların atılış gerekçelerini ortaya koyan bir yazımızda ve kendi istekleriyle partiyle ilişkilerini kesen unsurların durumlarını inceleyen çeşitli yazılarımızda bu sorunlara etraflıca değindik.

Bu yazılarımızı yazar yoldaş da okudu. O zaman bu denli bir karşı çıkışına tanık olmadık. Bu konularda eleştirileri olmadı demiyoruz; ama bu boyutuyla değil. Ayrıca etraflı bir eleştiri yazısına da muhatap olmadık. Olduğunu iddia ediyorsa ya da edecekse, iddiasını kanıtlayacak kanıtlar ileri sürmeli ve belgeleriyle birlikte ortaya koymalıdır. Bunu yaptığı takdirde, biz de böylece yazar yoldaşa haksızlık ettiğimizi kabul edeceğiz. Ama biz, düşüncelerimizin doğruluğunu ve nesnelliğini kanıtlayacak yığınca belgeye sahibiz ve bunları ileri sürecek durumdayız. Yanlış anlaşılmasın, yazar yoldaşa "hodri meydan" demiyoruz, sadece düşünce ve uygulamalarımızın doğru olduğunu ortaya koyan somut verilere ve belgelere sahip olduğumuzu anlatmaya çalışıyoruz. Hepsi o kadar. Peki bundan CPO'nın hiç hata yapmadığı, ayrılma ve atılmalarda hiçbir sorumluluk payı olmadığı sonucu mu çıkar? Hayır! Kesinlikle böyle bir iddiada bulunmuyoruz ve böyle bir iddiayı kendi-

mize hakaret sayarız. Atılma ve ayrılmalarda kuşkusuz organımızın da hatalı tutumları olmuştur. Ama bunlar, bu sorunlar dizisi içinde hiç bir şekilde belirleyici bir fonksiyon üstlenmemişlerdir. Biz bunu konuyla ilgili çıkardığımız yazılarda açık yüreklilikle kabul ettik ve siyasi-ideolojik kaynaklarına inerek ortaya koyduk. Bunu yazar yoldaş da bilir. Yayınladığımız belgelerde mevcut olan ve tarafımızdan mahkum edilen hatalarımızı bugün de açık yüreklilikle kabul etmeye ve özeleştirisini vermeye hazırız. Geçmeden yazar yoldaşa bir soru sormak istiyoruz. Sorumuz şu: partimizin saflarından atılan ya da kendi istekleriyle ayrılan bu "20'nin üzerinde unsur"un tamamı ya da büyük bir kısmı, birkaç kötü niyetli ve parti düşmanı unsurun olumsuz çabaları sonucu kafaları karışan iyi niyetli ve dürüst unsurlar mıdır. Eğer böyle ise "işçi partiyi inkara kadar vardırıdılar. Ve kendilerine 'Devrimci Yönelim' adını koydular. Aslında kendi aralarında hiç bir siyasi-ideolojik birlik yok. Şu andaki birlikleri sadece mide birliğine dayanıyor" saptamasında bulunmanın ne anlamı olabilir. Bu saptamayla yazar, kendisiyle çelişmiş olmuyor mu? Maa-lesef öyle oluyor. Oyle ya, hem bu unsurları iyi niyetli ve dürüst kişiler olarak niteleyeceksin, hem de mide birlikçileri, parti inkarcıları ve üstüne üstlük ayrı bir grubun (Devrimci Yönelim) kurucuları savında bulunacaksın, işte bu olmaz. Gerçekten nasıl oluyor bu? Merakımız hoş karışılansın, bunu gerçekten kavrayamıyoruz. Yoksa bu durumu yeğlemeye, bir seçenek olarak görmeye zorunlu mu bırakıldılar?!! Oyleyse diyalektiği bu kadar zorlamanın, bu unsurlar şahsında ve bu unsurların hatırı için, çok kısa sürede, acayip bir hızla nitelik dönüşümlerine uğratmanın ne gereği vardır, ne de alımı... Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, bu unsurların çoğu, CPO'nın yanlış politika ve uygulamalarının değil, ideolojik zayıflıklarının, tükenmişliklerinin ve partiye karşı duydukları kişisel kinlerinin kurbanı oldular. Oyle ki bunlardan tahliye olanlardan bir tekinin bile sınıf mücadelesine (devrimci ve illegal tarzda) katıldığı varit değildir. Hemen hepsi sıcak köşelerinin huzuru içinde "yaşamın tadını" çıkarmaya çalışıyor ve bu arada ticaretle uğraşmayı da ihmal etmiyorlar. Ah şu ticaret denen "cezbedici" illet yok mu...

Bu çok basit gerçek dahi yazarın iddialarını çürütmeye yeter de artar bile. Ama bunlar yazarımız açısından hiç bir kıymet-i harbiyesi olmayan ve hiç bir anlam ifade etmeyen olgulardır. Çünkü onun olgulara karşı yaklaşımı, onları gerçek özleriyle anlayıp kavramaya, çeşitli yönlerini görüp tahlil etmeye pek yanaşmaz. Olguları kendi düşünündeki sandelyeye oturtmaya çalışır, bunu başaramayınca da tarifsiz bir öfkeye kapılır ve umutsuzluk içinde, elindeki bütün araçları son bir umutla olgulara karşı harekete geçirerek düşününü gerçekleştirmeye çalışır. Evet, insan bir kez olgulara karşı gözü kapalı saldırılara itibar etmeye görsün, ondan sonrası... Bir saldırı için,

saldırının başarı şansı var mı, yok mu, maddi zemini uygun mu, uygun değil mi gibi soruları muhakeme edip yanıt veren ve bunu kesinlikle gerektiren hususlar bu tip insan için hiç bir anlam ifade etmeyen hususlardır. Onun için varsa yoksa saldırdır, daha ötesi değildir. Hani şu yabancıyı olmadığımız Don Kişot tipi.. Yazar yoldaş da gerek organımıza, gerekse partimize gözü kapalı saldırılara girişmekle yukarıda çizdiğimiz insan tipine hayli yaklaşmıştır. Ustelik sanki kendisi bu dersten müzdarip değilmiş gibi, Ali Haydar Çelik'e "be mübarek atacaksan biraz tutulacak cinsten olsun" diyebilme pişkinliğini yapmaktan da geri durmuyor. Ve konferans çalışmalarına cezaevi kitlesinin % 90-95'inin alınmadığını iddia etmekle de, ne kadar "tutulacak cinsten" bir atıcı olduğunu böylece kanıtlamış(!) oluyor. Oysa sözkonusu cezaevlerindeki yoldaşların örgütsel konumları incelendiğinde ve partiden ayrılan ya da atılan kişilerin durumu dikkate alındığında, konferans çalışmalarına katılım hiç de % 5-10'la sınırlı kalmamıştır. Katılım, bu oranın çok çok üzerinde olmuştur. Dolayısıyla cezaevi kitlesinin % 90-95'i böyle bir çalışmanın dışında tutulduğu iddiası gerçekçi değildir; abartmadır. Kaldı ki, yazar yoldaşın örgütsel konumu, konferans çalışmalarına cezaevi kitlesinin ne kadarının katıldığını ve ne kadarının katılmadığını oranlarıyla verecek seviyede de değildir. Katılım oranını ancak tahmin edebilir. Ama % 90-95'lik bir tahmin kasıtlıdır, zorlamadır. Sevgili yazar yoldaş, başkalarını rahatlıkla atıcılıkla suçluyor ama dönüp bir kendine, bir da aynaya bakıp "acaba ben ne kadar tutulacak cinsten bir atıcıyım" diye sormuyorsun! Sormalısın yoldaş sormalısın. Yoksa bu gidişle "iyi" bir atıcı olup çıkacaksın. Devam edelim.

DABK'ın ayrılığından sonra yazar, bununla ilgili olarak cezaevinde tüm yoldaşlarla yapılan tartışma ve tavır saptama toplantılarında CPO'nun düşünce ve eğilimlerini aktarırken de yer yer samimiyetten uzaklaşıyor. Örneğin, yazar, CPO'nun DABK'tan yoldaşlara "askeri övgüler" dizdiği, (kendilerini kastederek) "Bizim içinse bu övgüleri hak eden DABK'a askeri bakış açısıyla değil siyasi ve ideolojik olarak bakmak gerektiği" iddiasındadır. Bu, doğru değildir. Çünkü, o toplantılarda esas olarak DABK'ın askeri bakış açısına sahip bir organ olup olmadığı tartışılmıyor, ona böyle bir yafta asılmıyor, tam tersine mevcut bilgiler ışığında, DABK'ın M-L bir organ olduğu ama ayrılmakla yanlışla düştüğü, bu nedenle parti güçlerini böldüğü, partiye zarar verdiği, disiplinsizlik yaptığı, niyeti ne olursa olsun konferansa katılmakla sağ oportünist çizgiye karşı mücadelede pasif bir konuma düşerek iki çizgi mücadelesinin gereğini yerine getirmedeği ve onun ruhuna uygun bir tutum ortaya koymadığı ve benzeri vurgulanıyordu. Tartışmalarda öne sürülen görüşleri yanlış aktarıp, ondan sonra da "Bizim içinse bu övgüleri hak eden DABK'a askeri bakış açısıyla değil, siyasi ve ideolojik bakmak gerekti-

ği şeklindeydi." savunusuyla CPO üyelerine ve onların düşüncelerine karşı çıktığını iddia etmek acemi politikacılara özgü demagojik bir çabadır. Ayrıca şunuda belirtelim ki, DABK'lı yoldaşların askeri bakış açısına sahip oldukları değil, onların askeri başarılarını, yani siyasi muhteva taşıyan askeri kazanımlarını övdük ve bugün de övüyoruz, gelecekte de öveceğiz. Ama bunları DABK şahsında partimizin başarı ve kazanımları olarak görüyor ve övüyoruz. Yoksa DABK'ın şahsına malederek değil. DABK'lı yoldaşların bu başarılarının altında imzalarının bulunması olgusu, bu gerçeği değiştirmiyor; bu partimizin ona yüklediği görevleri yerine getirmedeki kararlılığını ve başarıdaki payının büyük olduğunu gösterebilir ancak. Daha fazlasını değil. Dolayısıyla başarılar da partinin başarısıdır, övgüler de...

Hızını frenleyemeyen yazar yoldaş devamla "... siyasi olarak geriler, sorunlara dar bakarlar, politika üretmezler, henüz çok yeniler (bir anlamıyla şu andaki mültecilerin söylediği "sübyanlar" deyimi gibi) siyasi olarak en "değerli", "yetkin", kişilerin, "kadroların" kendileri ve "K"çıların içinde olduğu, bu yüzden de partiyi ancak kendileri ve bu "kadrolar"ın "düze çıkaracağını" vb. vb. ipe sapa gelmez düşünceler ileri sürdüğümüzü iddia eden bir hıza ulaşıyor. İnsaf yoldaş! Sendeki bu değişikliklere, inan, diyalektik bile yetişemez. Nereden çıkarıyorsun bunları allahaşkına? Pes doğrusu demek bile bu iddiaların karşısında göstereceğimiz tepkiyi dile getiremez. İnan, söyleyecek söz bulamıyoruz, biliyorsan, lütfen bize de söyle! Evet yazar yoldaş, bu iddialarına yanıt verme gereksinimi bile duymuyor, iddialarınla seni başbaşa bırakıyoruz. Uzgünüz! Konferans ve ayrılık konusundaki düşüncelerimiz biliniyor. Bunlar, partiye gönderdiğimiz konuyla ilgili yazılarda mevcuttur. Parti, bu konudaki düşüncelerimizi partili yoldaşlara ve parti çevresine sunmuştur. Sanıyoruz ki DABK'lı yoldaşlar da bunları okuyup inceleme fırsatı buldu. Bu yüzden konferans ve ayrılığa ilişkin düşüncelerimizi burada yeniden açma ihtiyacı duymadık. Gerektiğinde bunları tekrar açmaya hazır olduğumuzu bildirmek isteriz. Bu sorunla ilgili olarak yazar şunları da söylüyor: "Bundan bir süre sonra ... kadar yoldaş açık tavrımızı koyma, DABK'ın disiplinini tanıma kararı aldık." Dilerseniz, yazar yoldaşın açıklamakta imtina ederek bir sıra noktalarla geçtiği yeri biz dolduralım. Noktalanarak geçilen yerin üzerine altı (6) sözcüğünü koymak, okuyucuyu "merak"tan kurtaracak bir "ifşa" olacaktır sanırız. DABK'tan yana tavır koymayan yoldaşların sayısının küçük bir oran tutması, yazar yoldaşı böyle bir esrarengiz hava vermeye itmiş olsa gerekir. Yoksa bunca açıklamadan sonra ayrılanların sayısını gizli tutmanın ne anlamı olabilir ki? Evet, DABK ayrılığı cezaevine de yansıdı ve ilk önce altı yoldaş DABK'tan yana tavır belirleyerek ayrıldı. Kısa bir süre sonra ikisi partidan ayrılmanın yanlış olduğu fikrine vara-

rak özeleştiri yapmak suretiyle tekrar parti saflarına döndüler. Sonuç olarak, bulunduğumuz cezaevinde dört yoldaş DABK'in disiplinini tanıdı. Bunlardan biri şu an dışarda olan yazâr yoldaştır, diğerleri ise hala cezaevinde bulunuyorlar. Yazar yoldaş ilaveten şunları da söylüyor: "Bizim dışımızda kalanların hepsine "K" çılar demek doğru olmaz". Peki ne demek gerekir? Orta yolcular mı? Yoksa sallantılı unurlar mı? Ama bu tür temelsiz iddiaları ileri sürmek, konferansın disiplinini tanıyan yoldaşları zan altında bırakmak demek değil midir? Yazar yoldaş lütfen biraz ciddi olalım. Sorumsuzca sarfedilen sözler sadece ve sadece sahibini yaralar, başkasını değil. Birlik "demagojisi" yaparak birçok yoldaşı aldattığımız ve bu yolla onları saflarda tutmaya çalıştığımız iddiasını ise, laf ola beri gele anlamında görüyor, ciddiye almıyoruz. Bunun izahatını da yine yazara havale ediyoruz.

Son olarak yazar, Metris firarına ilişkin, aşağıda kendi ağzından aktaracağımız gibi, şu iddialarda bulunuyor. İşe, önce Ali Haydar Çelik yoldaşa çatarak başlıyor. Hem de Ali Haydar Çelik'i partiden ayrı ya da parti içinde özerk bir mevkii olan ve partinin talimatları dışında hareket eden biriymiş gibi gösteren acemice bir çatışla. Önce ona şunu hatırlatmak istiyoruz. Çelik, partimiz adına açıklamalar yapmaktadır ve onun talimatları uyarınca "atıp tutmakta" dir. Bu nedenle Çelik'i partidan soyutlayarak tanıtman ve onun kişiliğine yönelmen gayri siyasi bir tutumdur, abesle iştigaldir. Dolayısıyla eğer ortada "atıp tutan" biri varsa, o, partidir; bu nedenle muhatabın, Çelik değil, onun bağlı olduğu iradedir, yani partidir. Bu çok basit gerçeği dahi anlamamakta "Fransız" kalmış olan ya da bilinçli olarak "Fransız" kalmış gibi görünmeye çalışan yazarımıza tavsiyemiz, "atıp tutma" dan önce bir miktar düşünmeyi ihmal etmemesidir. Sanırız ne demek istediğimiz anlaşılmalıdır. Oyleyse kaldığımız yerden devam edebiliriz.

"Bu işe başladığında hiç kimsenin haberi yoktu." diyor yazar. Dışarıda ki parti örgütü açısından bu iddia doğrudur. Gerçekten de işin başında, dışardaki yoldaşlar firar çalışmalarına başladığımızı bilmiyorlardı. Ama bu, işin başından itibaren **partinin** firar çalışmalarını organize etmediği, planlayıp düzenlemediği anlamına mı gelir? Kesinlikle hayır! CPO necidir? Partiyile ilişkisi olmayan, tutum ve davranışlarıyla partiyi bağlamayan ve parti adına hareket etmeyen bir organ mıdır? Bunun böyle olmadığını yazar da pekala bilir. Evet, şunu açıkça ilan ediyoruz ki, firar eylemini, cezaevinde partimizi temsil eden parti organı ve dışarıdaki parti örgütü koordineli olarak organize etmiş, planlamış ve bilinen sonuca ulaştırmıştır. CPO'nın firar eylemi kararını alması ve hemen akabinde bu kararı uygulamaya sokması, partimizin işin başından beri içinde ve önünde olduğu tartışma götürmez şekilde ispatlar. Ama anlaşılan o ki, yazar cezaevi parti organını partiden, faaliyetle-

rini de parti faaliyetinden saymıyor. Böylece partiden ve onun faaliyetlerini yürüten ve faaliyetlerinden sorumlu olan organlarından ne anladığını pek güzel ortaya koyuyor. Tam bir cehalet örneği. Fırar eylemine başlanmasından dışarıdaki parti örgütünün sonradan haberi olması, partimizin başından beri fırar eylemine önderlik ettiği, organize ve planlamasını yaptığı gerçeğini zerre kadar değiştirmez. Ali Haydar Çelik'in, dışarıdaki parti örgütünün işin başından beri haberi olduğu, planlama ve organize çalışmalarında yer aldığı anlamına gelecek yollu açıklamalarda bulunması da sorunun özünü değiştirmiyor. Ajitasyon bağlamında söylenen ve gerçeği karartmayan sözleri gerçeği karartacak şekilde sözler olarak yorumlayıp kullanmaya çalışmak, deyim uygun düşerse, denize düşüp köpüğe sarılmak demektir. Ayrıca doğrucu Davutluğun da alemi yoktur. Kuşkusuz Sülün Osman'lığın da... Görüyorsun ki batmamak için sarıldığın köpük seni batmaktan kurtaramıyor, üstelik gücünü tüketerek başka bir şeye sarılarak kurtulma imkanından hepten seni yoksun bırakıyor. Ote yandan fırar eyleminin çalışmalarının seyri içinde tünelin çıkış yönünün saptanmasında ve çakiştan sonra hangi yönün takip edileceği konusunda, dışardaki parti örgütünün sağladığı bilgiler tayin edici olmuştur. Başta düşünülen çıkış ve takip edilecek yön konusundaki plan, dışarıdan gelen bilgiler ışığında yeniden değerlendirilmiş ve değişikliğe uğramıştır. Organize de buna bağlı olarak yeniden düzenlenmiştir. Ve çıkıştan sonraki her türlü sorumluluğu dışarıdaki parti örgütü üstlenmiş ve bunu, birtakım eksikliklerine karşın, yerine getirmiştir. Kısacası fırar eylemi, CPO'nun ve dışardaki parti örgütünün koordineli çalışmaları, planlama ve organize belirleyici bir rol oynamaları (aslında belirleyicilik son tahlilde dışardaki parti örgütüne aittir) sonucunda başarıyla noktalanmıştır. Fırar eylemi önerisinin DY ve PY'den arkadaşlardan gelmiş olması ve onlarla eylem birliği yapılmış olması gerçeği de, partimizin eylemdeki tayin edici rolünü yadsımaz. Kaldı ki DY ve PY'den arkadaşlar bile bu gerçeği açık yüreklilikle teslim etme samimiyetini gösterdiler. Buna bizzat yazar da tanık olmuştur. Şöy'ə birkaç saniyelik düşünsün yeter, hemen hatırlayacaktır. Ama yazar onlar kadar bile açık yürekli davranma cesaretini gösteremiyor. Yazık! Devamla "Kandıra eyleminin operasyonları sürdüğü için dışarının haberdar edilmemesi kararı alındı ... gün sonra dışarıya haber verildi." diyor. Birinci olarak, fırar eyleminin hazırlıklarına başlandığı ilk günlerde dışarının haberdar edilmemesinin, Kandıra eyleminden sonra başlatılan operasyonlarla ilgisi yoktur. Bu, Kandıra operasyonlarına karşı düşünülen ya da alınan bir önlem değil, düşündüğümüz anın o koşullarla çakişmamasından dolayıdır. Kandıra eylemi günlerinde ve sonrasında başlatılan operasyonlar olmasaydı da dışarıya fırar eylemi hazırlıkları içinde olduğumuz bildirilmeyecekti.

İkinci olarak, bu konuda dışarıyı ne zaman bilgilendirdiğimizi de bu yoldaş bilemez. Çünkü örgütsel konumu bunu bilmeye elvermiyordu. Bu, tamamen CPO'nun insiyatifi ve bilgisi dahilinde idi. Saflarımızdaki yoldaşlar dahi gün konusunda bilgi sahibi değiller. Ama, yazarımız sanki kandisinin gün konusunda bilgisi varmış gibi. "... gün sonra dışarıya haber verildi" demekle sözümona okuyucuyu gün konusunda aydınlatmış(!) oluyor. Oyle olsun diyelim.

Ve devam edelim.

Alın size bir densizlik örneği daha.

"Dışarı çıktığımız güne kadar hiç kimsenin en ufak bir yardımı olmadı." Yani dışardaki parti örgütünün hiç bir yardımı olmadı, demek istiyor bizim yazar. Önce yazarın yardım denen şeyden ne anladığını sorgulamak gerekir. Anladığımız kadarıyla bu yoldaş, ya yardım denen şeyin ne olduğunu bilmiyor ya da ona farklı anlamlar yüklüyor. Fırar eyleminin seyri içinde dışarının sağladığı bilgileri, tayin edici önemdeki yardımları yukarıda açıkladık. Tekrar bunlara değinmeye gerek yoktur sanırız. Ama, yazarımızın yardım denen şeyden anladığı, dışarıdaki yoldaşların bizzat yanımıza gelerek bizimle birlikte tünel kazı çalışmalarına fiilen katılmaları, kazı ve toprağın eritilmesi gibi bir dizi faaliyete bizimle birlikte iştirak etmeleri ve sonunda elimizden tutup bizleri "özgürlük" diyarına taşımaları gerektiridir herhalde. Metris koşullarında ve başka cezaevi koşullarında bu mümkün müdür, olanaksızlıklara sarılan yazar yoldaş? Elini vicdanına değilde cebine koyarsan, işte böyle ipe sapa gelmez şeyler yumurtlarsın. Yardım konusunda sana haksızlık ettiğimizi, demagoji yaptığımızı düşünüyorsan, lütfen yardımdan ne anladığını bize açıklar mısın? Ama yazar yoldaşa haksızlık etmemek için, onun, "ufak tefek" yardımları teslim ettiğini de belirtmemiz gerekir. Aslında lütfen teslim etmek zorunda kaldığı o "ufak tefek şeyler", firar eylemi için son derece gerekli ve zorunlu olan şeylerdir. Bunlardan en önemlisi, "olmazsa olmaz" olanı çok önceden elimizin altında hazır bulunuyordu. Ama biz her ihtimale karşı ve "fazla mal göz çıkarmaz" özdeyişinden hareketle dışarıdan bir adet bundan ve elimizde bulunmayan ama kaçış sırasında kullanılması gerekli olabilecek olan başka bir aletten bir adet temin etmesini talep ettik. Her ikisi de dışarıdaki yoldaşlar tarafından zamanında temin edildi. Ama elimizin altında hazır bulunan alet, bunları kullanmamıza gerek bırakmadı. Daha doğrusu eylem sırasında kullanılması ihtimal dahilinde olan alet, kaçış yönüyle ilgili planın netlik kazanması üzerine gereksiz hale geldi. Evet, yoldaşın "ufak tefek şeyler" olarak nitelediği bu son derece önemli ve "olmazsa olmaz" yardımlardı. Fırar için başka ne tür yardımlara ihtiyacımız vardı, yazar yoldaş? Yardımsa, onu gereğince aldık, daha ne istiyorsun?

Yazar devamlı şöyle diyor: "Bir ay... ları göndermiş olduğumuz halde çıktığımızda ... ları bile hazırlanmamış olanlar neleri ile övünüyor anlamıyorum doğrusu." Anlayamazsın tabii! Bu kafayla siddin sene geçse bile yine anlayamazsın. Çünkü o kafa bunu anlamaktan epeyce uzaklaşmış; partinin başarılarına sırtını dönüp kıskançlık duymaya başlamış ve daha da öteye giderek gölge düşürmeyi aklına koymuş. Ama, Metris kaçış eyleminin başarısını düşmanımız bile yetkili ağızlardan teslim etmiş, itiraf etmek zorunda kalmıştır. Uşak basın ise eylemimize övgüsünü "Akıllara durgunluk veren şeytanice bir aklın eseri" diyerek dile getirmiştir. Dünya gericilerini bile hayrete düşüren, dünya devrimci demokrat kamuoyunun sıcak sempatisini kazanan ve ilgisini çeken böylesine büyük bir eylemi gerçekleştirme yeteneğini gösteren partimiz, bu başarısıyla neden övünmesin, neden bunun propagandasını yapmasın? Ve Çelik partimiz adına bununla neden övünmesin? Ovgüye değer bir eylem değil midir bu? Bu kadar kör olamazsın yoldaş. Hatta biz, partimizin bu eylemin propagandasını yeterince yapamadığını bile düşünüyoruz. Neyse fazla söze gerek yok. Eylemin yarattığı etkiyi bir an için göz önüne getirmek bile ona ilişkin sayfalar dolusu övgüyü bir çırpıda yetersiz kılar. Kendisine bir an için düşünmesini tavsiye ederiz. Öte yandan, sıra noktalar kullanarak ifade etmeye çalıştığı konuda haklısın. Biz de bu konuda partimizi eleştiriyor ve bunu onun bir eksikliği olarak görüyoruz. Ama bu, ne partimizin eylemdeki tayinedici rolünü ve başarısını gölgeleyen bir eksiklik, ne de esrarengiz bir hava vererek büyütme ve başarısının önüne çıkarmaya çalıştığın türden bir hatadır. Yalnızca bir eksiklik, hepsi o kadar. Gerisi laf-ı gūzafır.

Sorumsuzluğa ve dar kafalılığa bir örnek...

"Çıkıldığında herkesi bir yere sıkıştıranlar nasıl utanmadan emin ellerde olduğumuzu söyleyebiliyorlar ... nın eve gelmemesi yüzünden ... gün dışarıda arazide kalınması "emin ellerde, emin yerlerde olmak mıdır?" Dikkat edilsin, bu sözler herhangi birinin değil, firar eylemi içinde yer alan yazarın kaleminden dökülüyor. Sorumsuzluğun bu kadarına doğrusu az rastlanır. Barınılan evde kalınması ve sonra başka nedenlerden ötürü evin terk edilerek arazide kalınması açıklanması gereken şeyler midir? Bunları deşifre etmekle ne elde ettin, sevgili yazar? Dürüstlük ve samimiyetten sapmaya müsaade etmeyen biri olduğunu mu? Bunu yukarıda fazlasıyla görme fırsatı bulduk! Oyleyse "emin ellerde, emin yerlerde" olup olmadığımızı açığa çıkarmak için buna gerek duydun. Oyle olduğunu iddia ediyorsun. Bu durumda seni dar kafalı biri olarak ilan etmemize izin ver! Zira bu, ancak dar kafalılara has bir özelliktir. Firardan sonra düşmanın firarileri fellik fellik aradığı, gözüne kestirdiği her yeri defalarca didik didik ettiği, bu amaçla sınır boyları dahil ol-

mak üzere her yerde geniş "önlemler" aldığı, Interpol'ü bile devreye sokmaya çalıştığı bir sırada Ali Haydar Çelik'in, düşmanı şaşırtma, dikkatlerini başka yönlere yöneltme amaçlı çabalarını, "emin eller, emin yerlerdeler" yolu açıklamalarını olumsuz karşılamak, dar kafalılık değilde nedir? Şunu mu söylemeliydi: Ey! düşman, yoldaşlarımız emin ellerde ve emin yerlerde değildirlere, zor durumdalar; kafanı çalıştır ve aramalarını aralıksız sürdürürsen ve bunları açık arazilere de kaydırırsan, onları ya evde ya da arazide bulabilirsin. Evet, böyle mi söylemeliydi? Ya da hiç bir açıklamada bulunmayıp suskun mu kalmalıydı? Karşımızdaki güç, dost değil, düşman! Onunla olan mücadelemizde dürüstlüğün, doğrucu Davutluğun yeri yoktur. Düşmanla mücadelede bu tür manevralar pekala gerekebilir ve dünya devrim mücadeleleri tarihine bakıldığında, bunun sayısız örneklerine rastlanacaktır. Kaldı ki partimiz bizimle birlikte seni de hem o evde, hem de arazide korumuş ve seni salimen kendi arkadaşlarına teslim etmiştir. Kuşkusuz eylemden sonra ya da eylem sırasında bir takım eksiklikler ve hatalar olmuştur ve bu hatalar yer yer partiyi güç durumda bırakmıştır. Bunlar olağan ama olmaması gereken şeylerdir. Belirli bir süre topluca bir evde kalmak ve sonra araziye çıkmak zorunda kalmak kuşkusuz ciddi bir eksiklik ve hatadır. Ama partimiz bu hatalarından gereken dersi çıkaracak, özeleştirisiyle birlikte halkımıza sunacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Peki yazar yoldaş ne yapıyor? Eylemin esas yönünü değil, tali yönlerini, eylem sırasında yapılan hataları öne çıkarıyor, bunları herşey görüyor ve ondan sonra veryansın ediyor. Hataları dostça eleştirmek, doğruları göstermek kuşkusuz gereklidir ve bu, her komünist devrimci için vazgeçilmez bir görevdir. Ama yazar yoldaşın yaptığı bu değil; o, hataları partimize karşı kullanılabilir bir koz olarak görüyor ve kullanıyor. Ve o, bunu yaparken, korkunç derecede inkarcılığa düştüğünün farkına bile varamıyor. Oyle ki "uçan kuş"umuz Ali Haydar Çelik'in atıp tuttuğunu söylüyor ama bugün bulunduğu "özgür" koşullarda "ötebiliyorsa", atıp tutabiliyorsa, onu tamamen partimize borçlu olduğunu unutuyor. Bunları söylediğimiz için bizi suçlamayın, yaptığımız yardımı "başa kaktığımız"dan dolayı hor görmeyin! Bizim böyle bir anlayışımız yoktur. Ama eğer ortada inkarcılık varsa, çarpıtma varsa, haddini bilmezlik varsa, partimize yönelik seviyesiz saldırılar varsa, bu durumda, ona yeltenen kişilerinin inkarcılığını ortaya koymak, çarpıtmalarını açığa çıkarmak, haddini bildirmek, seviyesiz saldırılara gereken yanıtı vermek elzem hale gelmiş demektir, ki bunu yapmak da, izin verirsiniz, "bize düşer".

Bugüne kadarki "suskunluğumuz"u DABK'lı yoldaşlar zayıflık belirtileri gösterdiğimizize yorumluyorlarsa, fena halde yanılıyorlar demektir. "Suskunluğumuz", birlik yönünde atılan olumlu adımlara bir hanel gelmemesi için

duyduğumuz kaygıdan, dönemin nazikliği nedeniyle daha sağduyulu, daha duyarlı ve daha sorumlu davranmanın gereğine her zamankinden daha fazla inandığımızdan ve DABK'lıları hala yoldaş olarak görüyor olduğumuzdandır. Sonuç itibarıyla, "Partizan"ın mantığına yazar yoldaşta da tanık oluyoruz. Tanık olduğumuz bu mantık, inkarcılık, partinin kazanımlarına (ki her yoldaş partinin kazanımlarına sahip çıkmalı, onu propaganda etmeli ve ona yönelen her türden saldırıya karşı koymalıdır) karşı kiskançca bir tahammülsüzlük, sorumsuzluk, parti güçlerinin birliğini değil, ayrılığını körüklemekte yarar uman bölücülük ve hataları kullanmayı doğru bir tutum sayan faydacılık gibi kötü özellikler gösteren ve gıdasını küçük burjuva idealizminden alan anti-M-L bir mantıktır. Bu mantık terk edilmelidir. Yazar yoldaş da bu mantığı terk etmelidir. "Biz sizi zaten yoldaş olarak görmüyoruz. Bizim sizinle birlik diye bir sorunumuz yoktur. İstiyorsanız gelir bize katılırsınız." cinsinden birliğe hizmet etmeyen birliği reddetmelisiniz. Bugün daha yakıcı bir şekilde kendisini hissettiren birliğe sırtınızı dönmemelisiniz, diyor ve son söz olarak, tüm DABK'lı yoldaşları ve "Partizan"ı çıkarıcıları partimize karşı yürüttüğü anti-propagandaya derhal son vermeye; birlik yönünde partimiz tarafından atılan olumlu adımlara destek verip sahip çıkmaya, ve onu daha da ilerletmeye; birlik yönündeki çabalara zarar verecek tutum ve davranışlara kesinlikle müsaade etmemeye ve içinde bulunduğumuz nazik dönemin bilinciyle daha duyarlı, daha sorumlu ve daha sağduyulu davranmaya; parti güçlerini yakınlaştıran her eylem ve faaliyete güç vermeye; partimizin özel ve genel çıkarlarını her şeyin üstünde tutmaya; ideolojik-siyasi mücadelede kişileri değil, yanlış düşünceleri hedef almaya ve pekişmeyi bu yolla sağlamaya; ilkeli ve tutarlı davranmaya ve birliğe bu zemin üzerinde yürümeye; ve aramızdaki yoldaşlık ilişkilerini korumaya çağırıyor, kendi adımıza bu çağırışı sonuna kadar sadık kalacağımızı bilmenizi istiyoruz.

AYRILIGIN 1. YILDONUMÜNDE BİR KEZ DAHA DABK ÜZERİNE!

Parti tarihimizin en gereksiz ve en anlamsız ayrılığı olan DABK ayrılığı birinci yıldönümüne girerken, ayrılığa yol açan ideolojik siyasi bakış açısını, bu bakış açısının yön verdiği bir yıllık sosyal pratik sürecin değerlendirilmesi ve bu ayrılığın M-L-MZD ışığında bir kez daha ciddi muhasebesinin yapılması parti açısından bir zorunluluktur. Bu zorunluluk gerek partinin önümüzdeki sınıf mücadelesi sürecinde benzeri gelişmelerle yüz yüze gelme olasılığının mevcudiyetinden, gerek DABK'ın muhalif olduğu bazı siyasi ideolojik noktalar dışında (11 ilke, mücadele biçimleri) partiyi derinden etkileyen gerçek parti sorunlarının dahi iyi bilince çıkarılması açısından ve gerekse aynı program ve stratejiye sahip parti militan potansiyelinin ayrı ayrı örgütsel yapılarda yer almalarına son verip parti militan potansiyelini birleştirebilmek zemininin son derece olgunlaşmış olmasından gelmektedir. Parti açısından ciddi bir sorun teşkil eden bu ayrılığın M-L-MZD ışığında doğru tahlili ve çözümü devrimci komünistler için oldukça önemli bir mesele teşkil etmektedir.

Parti gündemini uzun süre etkileyen DABK ayrılığını bilimsel tarzda nasıl ele alıp incelemeliyiz? DABK ayrılığının tahlilinde hareket noktamız ayrılığa yön veren siyasi ideolojik bakış açısının kendisidir. DABK ayrılık için hangi tezleri ileri sürmüştür, hangi gerekçelere sahiptir? Bu bölüm DABK ayrılığının tahlilinde kilit noktadır. Çünkü MZD silahına sahip olanlar bilirler ki, siyasi çizginin doğruluğu ya da yanlışlığı tayin edicidir. Bu kilit noktanın daha iyi kavranabilmesi için DABK hangi tarihsel kesitte bir ayrılık ilan etmiştir?

Ayrılığın gündeme geldiği objektif koşullarda devrimci komünistlere nasıl görevler düşmekte idi? Ayrılık parti gidişatına bilinçli ivme kazandıran işleve sahip midir? Ayrılık yolunun seçilmesi komünistler için bir ihtiyaç unsuru teşkil ediyor muydu? vs. sorularının doğru cevaplandırılması gerekmektedir. Yine DABK olayının tahlilinde en önemli öğelerden biri de 1. yıldönümüne giren ayrılığın sosyal pratik süzgecinde ortaya çıkardığı bazı pratik ürünlerin değerlendirilmesidir. DABK'ın en radikal bir şekilde II. MK'ya muhalif olduğu konularda pratik olarak II. MK'dan ne denli kopuş sağlayabilmiştir? Bir yıllık sosyal pratik tecrübesi DABK açısından ileri nitel bir gelişme süreci midir? Yoksa gerileme süreci midir? meselenin bu yanının da çözülmesi DABK ayrılığının tahliline katkıda bulunacaktır. Yine aynı program ve stratejiye sahip parti güçlerinin M-L bir siyaset temelinde bolşevik bir birlik tesis edilebilmesini başarabilmek için bugünkü duruma ciddi çözüm alternatifleri sunabilmekte meselenin bir başka yanındır. Kısacası DABK sorunu ayrılığa yol açan siyasi ideolojik bakış açısının tahlili bu bakış açısı temelinde bir yıllık sosyal pratiğin ciddi muhasebesini yapmak aynı program ve stratejiye sahip güçlerin bolşevik temelde birliği için izlenmesi gereken alternatif bakış açısını kayabilme temelinde bir ayrılık tahlili ve çözümü sunmalıyız. Meseleyi biraz daha açmaya çalışalım.

Oncelikle ayrılık olayının kendisinin partinin gidişatına müdahale etme ihtiyacından ortaya çıktığını görmeliyiz. DABK duruma müdahale etmek istemiştir ve bu müdahale arzusu gereği ayrılık ilan etmiştir. Tabiiyle partinin olumsuz gidişatını bilinçli komünist müdahale ile tersine dönüştürme subjektif isteğine sahiptir. Ancak subjektif istek o kadar önemli değildir. Ayrılık yolunu seçilmesi DABK çatısı altındaki devrimci komünistler için bir ihtiyaç unsuru teşkil edemediği gibi, DABK'ın bu operasyonda izlediği çizgi, (ayrılığa ilişkin) kendiliğindenci ve teslimiyetçidir. Partinin gidiş hattını tersine dönüştürebilen bir özellik taşımamaktadır. Yine DABK'ın izlediği yanlış çizgiyi haklı çıkarmaya çalışmak için ileri sürdüğü tezler (iki çizgi kesitine ilişkin) de muazzam ölçüde anti-M-L sapma niteliğindedir.

Bizim tahlil etmemiz gereken sorun DABK ayrılıkla partinin gidişatına bilinçli bir ivme kazandıran müdahaleyi yapabilmemiş midir? DABK'ın operasyonu komünist bilinç unsurunun partinin gidişatını tersine dönüştürme ve ona bilinçli bir muhteva kazandırma görevini yerine getirmiş midir? Bu operasyon partiyi nasıl bir siyasi fatura bırakmıştır vs. noktalarıdır.

Oncelikle şunu belirtelim ki DABK'ın cepheden bayrak açma eyleminin seçildiği tarihsel kesit parti III. Konferansının yeniden toplandığı tarihsel kesittir. Bu tarihsel kesitin ayrılık eyleminin hareket noktası seçilmesi tam anlamıyla anlamsızlık olduğu gibi, ayrılık eylemini zorlayan bir ihtiyaç söz konusu de-

ğildir. Çünkü konferans toplanmış ve DABK'ın da savunduğu görüşler çoğunluk oluşturmuştu. Bu durum çıplak bir gerçeklik olarak bağirmaya devam ederken yoldaşlar ayrılık ilan ederek durumu dönüştürmeyi(!) önelirine görev olarak koymuşlardı. Biz DABK ayrılığının seçildiği tarihsel kesit ve DABK'ın ayrılması için hiç bir ihtiyaç olmadığı gerçeğini bir tarafa bırakarak Ağustos 88'de parti saflarında partinin geleceğinden sorumlu olan devrimci komünistlerin partiye nasıl bir müdahale görevi ile karşı karşıya olduğu üzerinde kısaca durmak istiyoruz.

Bilindiği gibi parti II. MK 5 toplantısı ile birlikte bir konferans sürecine sokulmuştu. Bu konferans Dersimde toplandığı sırada Kasım 87'de imha edilmişti. Parti önder kadrolarının önemli bir bölümünün imhası partide muazzam bir güç kaybına yol açmıştı. Yine parti önderliğinin sağ oportünist çizgisi parti bünyesinde küçümsenmeyecek tahribatlar yaratmış genişlemesine ve derinlemesine parti bünyesine nüfus ederek ideolojik, siyasal, örgütsel planda partiyi ciddi bir dönüm noktasına getirmişti. Bunların yanısıra partinin merkezi işlerliğinin zayıflaması, merkez ile bölgeler arasında ciddi bir örgütsel koordinenin de olmayışı partiyi derinden etkileyerek parti için ciddi tehdit unsuru oluşturmaktaydı. 87 Ağustosunda durum her türlü ön yargıdan uzak doğru bir şekilde tahlil edildiğinde partinin kritik bir dönüm noktasında olduğu rahatlıkla görülecektir. Bu ağır objektif koşullarda muhalefet cephesi ise hiçte küçümsenmeyecek bir güçlülüğe sahiptir.

Partinin kritik bir noktada olduğu bu dönemde parti III. Konferansı düşünmana inat yeniden toparlanabilmişti. Bir yanda objektif ağır koşullar (konferans imhası, sağ oportünizmin parti bünyesindeki tahribatları, merkezi işlerliğin kalmayışı vs.), bir yandan küçümsenmeyecek bir güce sahip muhalefet, öte yandan düşmana inat yeniden III. Konferansı toplamayı başarabilmek 87 Ağustosunda partideki üç belirgin ögeyi teşkil etmekteydi. Devrimci komünistler bu durumda nasıl bir yol izlemelidirler. Bu koşullarda komünistlere düşen görev nedir. Düşmana inat toparlanan III. Konferansa katılıp parti önderliğini ele alarak yukarıdan aşağıya bilinçli merkezi bir müdahale yolu ile partiyi ayakları üzerine dikmek görevine sarılmak mı, yoksa oldukça zor toparlanan konferansı protesto edip ayrılmak işine sarılmak mı idi. (DABK'ın konferans çoğunluğu ise tartışma götürmez gerçektir) Devrimci komünist bir bakış açısı bu soruya nasıl cevap vermelidir? ML'lerin cevabı gayet açıktır. Oportünizmi köşesine sıkıştırmak, konferans aracılığı ile bilinçli tarzda parti gidişatına müdahale ederek partiyi yeniden ayakları üzerine dikmek ilk elden gelen önemli bir görevdir. Devrimin bu siyasi görevini yerine getirme yerine, bu göreve sırt çevirmek bu görevin başarısını engellemek kasatı kendiliğindenciliktir. Demek ki 87 Ağustosunda konferans konusunda

takinılan tutum kendiliğindenci ve teslimiyetçiliktir.

DABK çatısı altındaki yoldaşların bahsi geçen objektif koşullarda konferansı boykot ederek yukarıdan aşağıya merkezi bilinçli tarzda müdahale yerine aşağıdan yukarı federatif, bölgesel dağınık bir yapı ile partiye sınıf mücadelesine hükmetmeyi önermeleri ciddi düzeyde kendiliğindenci ve sağcı önermelerdir.

Çünkü bu önermeler hem dönemin özelliğini göremeyen hem de partinin gidişatına bilinçli ivme kazandırmayan önermelerdir. Partinin federalizmin kol gezdiği (zaten II. MK döneminde bölgesellik kısmi de olsa yaşanıyor) her kafadan ayrı ayrı seslerin çıktığı bir hale sokulması; partide merkezi yayının daha engin M-L teori, daha keskin ve bilimsel siyaset, ideolojik çizgi üretmesinin acil olduğu koşullarda bir kaç bölgesel yayın organı önermeleri; aldığı darbeye rağmen, yine iğne ile kuyu kazarak tekrar III. Konferansın yeniden toplandığı koşullarda, konferansı boykot ederek "Fi" tarihinde "M-L"lerle yapılacak konferansı önermeleri vs. vs. muazzam ölçüde var olan olumsuz gidişin daha da geri seviyelere çekilmesini önermekten başka birşey değildir. Lenin'in ekonomizme karşı mücadelesi hatırlandığında meselenin daha iyi görülmesi kolaylaşacaktır. Bilindiği gibi (1902) Rusya'da hareketin bölgesel, federatif karakteri merkezi yapının olmayışı bölgesel yayın organlarının onlarca cins halinde yayın hayatı sürdürmeleri, otokrasiye karşı sistemli koordineli yapının olmayışı vs. Ne yapmalı? sorusunu Lenin'e sordurtuyordu. Lenin bu soruya merkezi örgüt, merkezi yayın, merkezi müdahale cevabını vererek, Iskra planını daha sağlam yaratması sürece kendiliğindenci müdahaleyi önerenlere muazzam bir darbe olmuştu. 87 Ağustosunda partiyi 1974'lere geri götüren önermelerin bu gün partinin gidişatına nasıl etki yaptığı ortadadır.

Yine oportünistlerle birmasaya oturulmamak adına, oportünizmi en dar köşesine sıkıştırmak, M-L çizginin zaferini sağlamak, onunla uzlaşmadan hayatın her alanında köklü kopuş sağlamak için azılı bir iki çizgi mücadelesi sürdürmek yerine, onların "hain" karakterinden ötürü parti sorunlarını çözemeyeceğine inanarak bir masaya oturmamak utangaç(!) M-L'lik değil midir? Bu teorileri hala savunmak fena halde dramatik bir senaryo tekrar etmektir.

Meselenin bir diğer yanı da, M-L-MZD'nin klavuzluğundaki bir partinin en üst MK'sından en alt hücrelerine kadar sürekli bir iki çizgi mücadelesi vardır. Bu mücadele bazen yumuşak bazen sert, bazen açık, bazen gizli, bazen şiddetli bazen şiddetini kaybederek, ama ardı arkası kesilmeden devam eder. Bu gerçeği lafta kabullenmek, özünden bihaber olmak kimseyi kurtaramaz. En üst organdan en alt organa süren iki çizgi mücadelesi kendi dünya görüşlerinin savunucularını yan yana ikamet ettirir; bu bir zorunluluk-

tur. "İki çizgi mücadelesi vardır. Ama oportünistlerle M-L'ler yan yana oturmadan vardır" diye hiç kimse kasıklarını zorlamamalıdır. M-L-MZD klavuzluğundaki bir parti bu gerçeği bilmezse oportünizmi teşhis etme ve oportünizme karşı partiyi silahlandırma yeteneğine sahip olamaz. Partinin en üst organından en alt organına kadar M-L ile oportünizm çatışacağına göre M-L'ler ve oportünistler yan yana mücadele ediyor demektir. Elbette biri çelişkinin hakim yönü olacaktır, bu kaçınılmazdır. Parti saflarında her partili ve bireyin kafası dahi, biri ağırlıkta olmak kaydıyla iki dünya görüşünün yan yana ikametinin yeridir.

Durum gayet açıkken "oportünist, revizyonistlerle bir mayasaya oturulmaz" teorileri komünizmin davasıyla izah edilebilir mi. (Burada bir noktayı belirtmekte yarar görüyoruz. M-L'ler her zaman parti iktidarını almak için "Fi" tarihindeki kongre veya konferansı beklemek zorunda olmayabilirler. Cepheden mücadele yolu tutabilirler. Parti içi mücadelede bütün yolları sonuna kadar zorlayıp sonuç almadıkları, parti önderliğini ele geçirmenin en küçük ihtimali olmadığı koşullarda oportünist kârargahı bombalama çağrısı yapabilir. Bizim tartıştığımız konu DABK özgüldür) Elbette izah edilmez, çünkü, oportünistlerle bir arada olmak M-L ile oportünizmi uzlaştırmak için değil, tersine onu alt etmek içindir. Elbetteki parti sorunlarını onlarla halletme gâfletinde bulunanlar böylesi çıkışı da yapmak zorundadırlar. Burada iyi niyet, kötü niyet tartışması olamaz. Siyasal bakış açısının doğal pratik tezahürü ancak böyle işlemek zorundadır.

Parti içi iki çizgi mücadelesinde oportünistlerle bir masaya oturmayı reddedenler, konferanslar ancak M-L'ler önderliğinde olur diyenler edebiyen oportünizmi yenme iktidarı alma ve koruma cesaretini gösteremezler. Partiyi saf M-L'lerin bileşimi görenler, soluğu Hoca'nın dogmato revizyonizmi köşkünde almaktadırlar. Yekpare parti anlayışını lafta mahkum edip özde savunmak Leninist gerçekleri karartmaktır.

Parti içi iki çizgi mücadelesi konusunda DABK'cı yoldaşlar eleştirildiklerinde göklere zıplamaktadırlar. Onlar hiddetle "biz iki çizgi mücadelesini savunuyoruz" derken ardından "iki çizgi yan yana gitmez birinin diğerini dışlaması, atması gereklidir. ('Pz'. Sf 9) gibi keskin ama özde sağ bakış açılarının çelişik durumundan bihaberdirler. Enver Hoca revizyonizminin tezi de Mao Zedung'a saldırırken zaten bu değil midir? (iki çizgi yan yana yürümez birinin diğerini dışlaması atması gerekir tezi bu değil midir.) Enver Hoca parti içerisinde görüş ayrılıklarının mücadelesine karşı midir? Hayır o da parti içinde görüş ayrılıklarının olabileceğini gayet rahat söylemektedir. Onun da hiddetlendiği yer zaten görüş ayrılıkları değil iki çizgi sorunu olduğu gayet açık değil mi? Hal böyle iken Hoca'ya rahmet okuturcasına lafta

keskin öзде aşırı sağcı görüşleri savunmak bunları da M-L adına yapmak bu teorinin mucitlerine zerre kadar yarar getirebilir mi? (Hele DABK ayrılığını İK'nın Şafaktan ayrılığına benzetmeye çalışanların gülünç durumu kadar bir şey görmek mümkün mü?) Elbette getirmez.

Bu ve benzer zırva teoriler üzerinde ayak diretenler gerçeğe savaş açanlar zaten açtıkları savaşın umutsuz karakterini bir an bile akıldan çıkar-mamaktadırlar.

M-L-MZD'nin bilimi ve ideolojisiyle donanmış bir partide iki çizgi müca-delesi sürekli olduğundan ötürü M-L ile oportünizm çatışması da sürekli-dir. Bu çizgilerden biri diğerini alt etmek için vardır. Onu var eden koşullar diğeri-nin varlığıdır. O nedenle iki çizgi mücadelesinde temel nokta M-L-MZD'nin hakimiyetini sağlamak ve devam ettirmektir. Oportünist bir önderliğe karşı M-L temelde mücadele, öncelikle oportünist çizgiden köklü kopuşu şart koşmaktadır. Dolayısıyla oportünizmin altedilmesi siyasi ideolojik, örgütsel bir dinamik çerçevesinde ele alınmalıdır. Oportünizme karşı mücadelede oportünizmin başına Marksizmi dikebilmek oportünistleri de M-L'nin taşıyıcı-ları haline getirebilmek ergenlik ve bilgelik gerektirir. Eskiden oportünizmin üreticisi ve uygulayıcılarını taban tabana zit yeni M-L çizgi etrafında kendi kendisini yadsıtılabilmeyi başarabilmek, oportünizmin etkisi altındaki güçleri ve potansiyeli dönüştürmek mücadelenin zor yanısıdır. Oportünizmle arasını bıçak gibi kestiğini zannedenler oportünist dediklerinin ışıl-dağı ile yürüyen-ler bu soruna daha fazla kafa yormalıdır. O nedenle revizyonist, oportünist-lerle bir masaya oturmayı reddeden anlayışlar olsa olsa yeni nesil oportüniz-min türemesine zemin hazırlamaktan başka bir görevi görememektedir. Ama bir her zaman ikiye bölünür gerçeği hareketin yasası olmaya devam edecektir.

Yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız gibi DABK ayrılığı hem ihtiyaç ol-maması bakımından, hem de ayrılığa gerekçe olarak sunduğu tezler bakı-mırdan oldukça ciddi sorunlar taşımaktadır. DABK'ın ayrılık sonrasında sınıf mücadelesine ve partinin gidişatına bilinçli bir ivme kazandırama-masının temel nedeni de zaten bahsi geçen ideolojik, siyasal bakış açısından gelmektedir. Bugün bu anlayışların yanlışlığının daha da çıplak görülmesi ve durumun tersine dönüştürülmesi şarttır.

DABK ayrılığının birinci yıldönümüne girerken ayrılığa yol açan sosyal pratik tahlilci bir şekilde gözden geçirildiğinde partinin gerçek problemleri-nin de daha iyi bilince çıkarılabilmemesinin koşulları da daha iyi olgunlaşmıştır. DABK özellikle 11 ilke ve mücadele biçimleri konusunda radikal(!) bir tutum almasına rağmen en radikal çıkış noktalarında bile geçmişle nitelik bir kopuş sağlayamamıştır. DABK her ne kadar da "bugüne kadar revizyonistler eli-

mizi kolumuzu bağladılar bundan sonra sahnedeyiz" diye sık sık tekerlemeler ve keskin tekrarlar yapmasına rağmen silahlı mücadelenin ayrılık öncesi döneme göre daha gerilerde seyrettiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. DABK ayrılık sonrasında silahlı güçlere sahip olması bakımından, yerleşik olması bakımından devrimci durumda ciddi yükselmeler göstermesine rağmen geçmişe nazaran daha olumlu koşullara sahiptir. (örneğin: 82-83-84'e göre) Ancak DABK geçmişteki silahlı mücadelenin daha ilerisinde bir mevzi yaratılmış değildir. Bu durumun tahlili şarttır. Neden böyle olmaktadır? Aslında bu sorunun yanıtı önemlidir. Ama ayrı bir yazı konusudur. Biz şu kadarını söyleyebiliriz ki, silahlı mücadelenin askeri siyaseti konusunda geçmişte içine düşülen sağ sapmaları aşılmış değildir. "Silahlı mücadele biçimleri her zaman esastır" tespitini yapmak, sağ sapma için yeterli bir tutum olamaz. O nedenle bir parça komünizm toprağını temsil eden Kızıl Siyasi İktidar nasıl kurulacak. Bilimin yıkıcı gücü, kitlelerin yıkıcı gücü, silahların eleştirici gücü, Lenin'in Ne Yapmalı'sı, İK'nın Kızıl Siyasi İktidar öğretisini ele alışla nasıl bütünleştirilecektir? Siyasal iktidarı almada silahlı mücadelenin kollektif propaganda, ajitator ve kollektif örgütleyici özelliği Leninist kitle çizgisiyle nasıl kaynaştırılacak? vb. sorunların daha da berrak bir şekilde bilince çıkarılması gereklidir. Partimiz bugün bu sorunun önemini daha iyi görmektedir.

Yine 11 ilke konusunda çok radikal laflar etmek esas sorun değildir. Bugün 11 ilke neyi emrediyor? Nasıl bir örgüt dayatıyor? Şehir-kır diyalektiği, cephe-cephe gerisi bütünlüğü nasıl ele alınmalıdır? konusu oldukça önemlidir. Bu doğru kavranmadığı taktirde geçmişte "II. MK'ne, önder kadroları şehirlerde düşmana yem etti" şeklinde gelen eleştiriler anlamsız olmaktadır. DABK, bu durumlara muhalif bir güç olmasına rağmen şehirlerdeki ciddi kayıplar nasıl izah edilebilir. (Devrimin burun kanamadan olmayacağını hayal edenler elbette gaflet içindedir. Savaşta kayıplar kaçınılmazdır. Ancak tartışılan konu DABK özgülüğüdür.) Elbette sonuçlarındaki olumsuzlukların eleştirilmesi oportünizmin mahkumiyeti(!) olarak görülürse ondan kopuş sağlamak olanaksızdır. Onun için meselenin daha köklü ve ideolojik siyasi bakımdan daha derin ele alınması gereklidir. Yine ittifaklar, emperyalist savaşa karşı tutum, mücadele biçimleri, öncünün rolü, bilinçli müdahale, kitle çizgisi, ulusal hareketlere bakış vs. bütünselliği ile meselenin ele alınarak hatta ve zaafaların oportünist tahribatların köklerine inebilmek can alıcı sorun olmaya devam etmektedir. Partimiz konferansı bu sorunlara önemli ölçüde çözüm bulmaya daha berrak siyasal hat koymaya önem vermiştir.

DABK ayrılığı, ayrılığa yol açan yanlış siyasal ideolojik bakışı açısı ve bu sosyal hattın yön verdiği sosyal pratik, bugünkü sonuçları ortaya koyduktan sonra. Bugün ne yapılmalıdır? sorusuna doğru yanıt bulmalıyız. Yukarıda

bu günkü durumu ortaya koymaya çalıştık. DABK'in yanlış yaklaşımı sonucu aynı program ve stratejiye sahip glerin ayrı ayrı örgütsel yapılanmalar içerisinde yer aldığını anlattık. Bu olumsuz duruma nasıl bir son verilecektir? Bunun için parti III. Konferansı'nın katettiği mesafenin durumunu da incelemeliyiz. Parti III. Konferansı parti tarihinde önemli bir yere sahiptir. Bu gerçeğin en geri kitleler tarafından da görülebilmesi elbette sosyal pratik süreci içinde daha kolay olacaktır. Yazımızın birinci bölümünde ortaya koymaya çalıştığımız 1987 Eylül ayında parti içinde komünistlere düşen görev ne idi? sorusuna M-L'ler konferansı toplamak, M-L-MZD'nin zaferini sağlamakta cevaplarını verdiler. Konferansın yapılmasına karar vermek konferansı yaşatabilmek, ciddi bir alternatif olarak sınıf mücadelesi önüne dikedilmeye muktedir olabilmek o kadar basit olmamıştır. Bir yandan MK'nın sağ oportünizminin parti bünyesindeki yıkıcı etkileri, bir yanda merkezi işlerliğin kalması, bir yandan partinin silahlı mücadele yönelimine sokulması, öte yandan DABK ayrılığının üstesinden gelinmesi, oportünist cephenin kuşatılmasının kırılması ciddi bir ablukanın kırılması partinin ayakları üzerine dikilmesi bu dönem komünistlerin temel görevi idi. Parti bu görevlerin önemli bir bölümünü başarabilmeye vakıf olabilmıştir. Bu bir objektif gerçekliktir. Sağ oportünizmin etkilerine karşı belli mevziler kazanılmış, merkezi işlerlik sağlanabilmiş, oportünist abluka kırılabilmiştir. DABK ayrılığında cesaretle parti savunulması başarılabilmiştir. Silahlı yönelim konusunda belli adımlar atabilmiştir. Ancak bu adımlar henüz maddi bir g olarak ürün verebilmiş değildir. Partinin bu alandaki yöneliminin daha etkili bir Şekilde rn verebilmesinin zamanı fazla uzak değildir. Parti III. Konferansı, II. MK'dan ülkede tek bir ciddi parti rgt devralmamıştır. Ancak bugün yukarıdan aşağıya önemli parti örgütlerini tesis edebilmiştir. Bunlar kuşkusuz yeterli görülmemektedir. Ne varki, objektif durum iyi görüldüğünde partinin başarı hanesine yazılanların daha fazla olduğunu söyleyebiliriz. Yine partinin III. Konferansı partide iki çizgi konusunda nitel bir gelişimin rolünü oynayabilmesi açısından önemli bir yere sahiptir. Partimiz merkezi bir önderlik etrafında, her kafadan bir ses çıkmadan, belli bir gündem etrafında, PU-PAU-ileri rgtl sempatanlarıyla kollektif bir Şekilde kendi problemlerini tartışmış, parti basını aracılığıyla parti içindeki farklı çizgilerin çatışmasını örgütlemiş, bir merkezin konferans aracılığıyla yerini bir başka merkeze bıraktığı bir dönemi yaşamıştır. Bu durum partimizin UKH tarihinde parmakla gösterilecek ender parti olması sıfatını kazanmasında hiçte küçümsenecek bir durum değildir.

Partinin bugün konferans güçleri ve DABK güçlerinin durumlarını ortaya koyduktan sonra bu olumsuz duruma bilinçli müdahale yapılması nasıl bir yol izlenmelidir? soruşuna daha bilimsel cevap bulabiliriz. Her Şeyden

önce, DABK çatısı altındaki güçleri partimizin güçleri olarak görmekteyiz. Ancak ortada olumsuz bir durum mevcuttur. Bu duruma bilinçli müdahale şarttır. Bilinç müdehalesi yalnız M-L'ler ve parti tarafından yapılmamaktadır. Karşı-devrimci güçler tarafından da yapılmaktadır. Bundan kim muzaffer çıkacaktır? Bu sorun önemlidir. Düşman parti güçlerinin dağınıklığından, fena halde yararlanmaktadır. Bu duruma son verilmesi bir zorunluluktur. Partimiz bu konuda M-L bir plana sahiptir. Bunlardan birincisi DABK güçleriyle "bir birlik konferansı" nı toplamayı öneri olarak sunarken öte yandan kendi kararları gereği kırsal alanda mevcut durumu tersine dönüştürecek pratik yönelimini başarabilmeyi hedeflemektedir. M-L-MZD temelinde mücadele yoluyla ilkeli daha güçlü bolşevik bir birlik için "birlik konferansı" gerekirken silahlı mücadele yöneliminin maddi güç olarak boy verip filizlenmesi de can alıcı öneme sahiptir. Partimizin bu görevler için canla başla mücadele edip durumu tersine dönüştürecek güce muktedir olabilmesi konusunda hiç bir kuşkuyla yer yok. 1. yıldönümüne girerken DABK ayrılığının partiye biçtiği faturanın zararlarının asgariye indirilmesi ve daha ileri kalıcı mevziler yaratılmak için komünist bir inatla ileri.

R. BAHTIYAR'IN BAŞINI ÇEKTİĞİ YARI-TROÇKİST MÜCADELE BAYRAĞI'NA KISA BİR CEVAP!

“Devrimin coşkun bir yükseliş gösterdiği sıralarda, burjuva çevrelerden gelip devrim saflarına katılan ‘yol ar-kadaşları’, gericiliğin at oynattığı günlerde partiden uzak-laştılar. Bunların bir kısmı işçi sınıfının ayakta kalmış legal derneklerine yerleşerek, proletaryayı devrim yolundan sap-tırma, proletaryanın devrimci partisini gözden düşürme yo-lunda çaba harcamaya başladılar.”

—SBKP Tarihi, Sf: 128—

Opörtünist, revizyonist cephede kümelenmiş karargahların, partimize yönelmiş oldukları saldırılar, partimizin III. Konferansıyla birlikte ayyuka çıkmıştır. Bunu normal karşılıyoruz. Eğer partimizin M-L hattı, aynıları aynı yerde kümelenmeye zorlamışsa, bu kötü değil iyi bir şeydir.

Bunlardan biri olan ve 12 Eylül sürecinde zor görevlerin dayatmasıyla, kurtuluşu kapağı yurtdışına atmakta bulan bazılarınca çıkarılan 'Mücadele Bayrağı' adlı dergi, 3. sayısında partimize ve onun önderliğine karşı yeni bir saldırı başlattı. Homeros'tan alıntılı ve oldukça "bilimsel" bir tarzda "geçmiş hataları üzerine gelecek kurulamaz"a "kafa yoran"(!) bay R. Bahtiyar'ın

yazısı incelendiğinde görülecektir ki, "hatalardan kurtulmak" için yola çıkan kervanı, birinin diğerini dışladığı tümceler yığını içinde boğulup kalmıştır.

Oportünist girdabın çekim merkezinde tartışılan konu, partimizin III. Konferansla birlikte, 1972 yılında İK yoldaş tarafından formüle edilen M-L programa sahip çıkmış olmasıdır. Ortaya çıkışıyla birlikte PDA ve Perinçek gibi çömezleri çileden çıkaran bu M-L hat, bugünde aynı cephenin yeni bayraktarı R. Bahtiyar adlı kalemsörü karşımıza çıkarmaya zorluyor.

"Konf. belgeleri incelendiğinde görülecektir ki, III. Konf. 'ın (çoğunluğunun) çizgisi, 1972 çizgisine hemen her alanda toplu bir geriye dönüşü ifade ediyor. (abc) Konf. delegeleri (çoğunluğu) andaki temel yakıcı bir sıra proplemden kurtuluşun yolunu, sanki çok 'yeni' ve çok önemli birşey yapıyorlarmışçasına, bundan tam 15 yıl önce formüle edilmiş bir çizgiye, nerdeyse harf değiştirmeden, sarılmakta bulmuşlardır."

—MB. Sayı 3, Sf: 1—

Evet, oportünist yaranıza tuz biber gibi basılan, bizlerin, M-L biliminin Türkiye özgülüne uyarlanması olan İK yoldaşın programatik görüşlerini HEMEN HER ALANDA savunarak sahip çıkmamızdır. Bunu M-L'lerin sapmalar karşısındaki zaferi görüyor, bununla da gurur duyuyoruz. Parti tarihimizin uzun bir sürecine tekabül eden (Sizin de içinde yer aldığınız) bazı abbas yolcuların, bu M-L çizgiye sahip çıkıyor görünüp, özünde onu tasfiye etmeye kalkıştıkları, devrimci ve M-L güçlerce bilinmeyen şeyler değildir. 18 Mayıs'larda timsah gözyaşlarıyla, İK yoldaşı anma adı altında, yaptığınız prestij işgüzarlığı da artık sizleri kurtaramıyor. Eğer bugün bu yolu denemede zorlanıyorsanız, bu M-L'lerin uzun sabırlı mücadelesi sonucu olmuştur. Hem bir düşüncenin M-L olması, onun yaşlılığı ile de ölçülemez.

Sizin bu mantığınız "yüz yıl önceki Marksist düşünceler, günümüzün sorunlarına cevap veremiyor" diyen Euro-komünistlerin düşüncelerini aklar. Bu konuda onlarla aynı parelidesiniz. Böyle devam ettiğiniz sürece de, hiç bir güç sizin onlarla yoldaşlığınızı engelleyemez. Partimiz İK'nın görüşlerine sahip çıkarken hiç bir zamanda bunu 'Yeni bir şey' diye lanse etmedi (bu konuda partimizin kamuoyuna açılmış belgeleri mevcuttur. Her dürüst devrimci gibi MB'de alıp inceleyebilir.) Ancak bunu, 'temel, yakıcı bir sıra problemden' kurtulmanın biricik anahtarı olarak görüyor. Sizde itiraf etmek zorunda kaldığınız gibi "aslına bakılırsa, bu daha 1979'larda varılmaya çalışılan bir hedef idi." (MB) Bütün üzüntümüz bu konuda bugüne kadar gecikmiş olmamızdır.

Devam edelim:

"Çünkü gerçekten de, 1983-85 yıllarında eski hataların aşılması yönün-

de dikkate değer bir istek ve belli çaba gösterenler ortaya çıkmışken, nasıl olupta zaferi tutucu-kopyacı eğilimin kazandığını anlayabilme için, gerici zafer (abc) yol açan koşulları ana çerçeve içinde açıklayabilmek gerekir.” (age)

Belkemicsiz porotünistik diye buna derler. Sen bir yandan İbrahimci kesil, onun sözde anısına destanlar düz, diğer yanda da “çizgisine harfiyen dönüş yapmış olanlar”ın zaferini de, gerici zafer diye damgala. Bu açıktan İK yoldaşı gericilikle suçlama değil mi? Ve eğer İK yoldaş size göre buysa, ona “sahip çıkarken” gericilere sahip çıkmış olmuyor musunuz? Bu mantığınız yeterli derecede, ona ne oranda sahip çıktığınızı açıklamaya yetiyor. “Tutuculuk” ve “koypacılığın” nasıl olupta zafer kazandığına gelince, tarihte Marksistler her dönem oportünistlerce “tutucu”, “dogmatik” ve “kopyacı” diye suçlanmışlardır. Bu II. Enternasyonal’in döneke önderlerince Lenin’e yapılan eleştiridir. Bu Kruşçev’in Stalin’e getirdiği eleştiridir. Bu Teng Sio Ping’in Çiang-çing şahsında Mao yoldaşa getirdiği eleştiridir. Bu Enver Hoca döneminin Mao şahsında M-L’e getirdiği eleştiridir. Bu İK yoldaşın Çin kopyacısı suçlamasıyla karşılaştığı eleştiridir. Bu, bugün de MB gibi grupların partimize getirdiği eleştiridir. Demek ki, bu türden eleştiriler MB partanti değilmiş, biz bu kopyacı dediğiniz İK’nin görüşlerini savunmaya devam edeceğiz. Sizin “eski hataların aşılması yönünde dikkate değer bir çaba gösterenlere” uzattığınız “dost” eli de bizi şaşırtmadı. Sizin sosyal-pratiğinize bakan her dürüst devrimci, “dost” ilan etmiş olduklarınızın kimliğini bilmekte zorluk çekmeyecektir.

Gözü İK’nın teorik düşüncelerine karşı düşmanlık bürümüş yazarımız çığlık çığlığa halk savaşının ülkede uygulanmazlığını, köylü gerilla savaşının hayal olduğunu tekrarlıyor. Bunun maddi zeminden yoksun bir teori olduğunu —Kulakları çınlasın D. Perinçek’in, O da aynı sancıyı yaşıyordu— ispatlamak için de iyice batağa gömülüyor. Bayrağında teslimiyet yazarların böyle bir sonuca varmaları şaşırtıcı değildir. Avrupa odalarında ülkenin sorunlarını çözenlerin, bu adeta ateşten bir gömlek olan çizgiyi hayata uygulamasını beklemek abes olur. Varlık nedeni yenilgi dönemi olanların 8 yıllık pratikleri de tarafımızdan biliniyor. Alternatif diye yuttarmaya çalıştığınız yeni çizginizle 8 yıldır ne yaptınız? Uygulanıyor olan çizginizin pratik sonuçları nerede? Hangi soruna pratik çözüm getirdiniz? Avrupanın başkentlerinde dönemin ‘Oda önderliği’ dışında hangi mücadele cephesinde görüldünüz? Ne zaman hayata uyguladınızda, bu çizginin uygulanamazlığını tespit ettiniz? Yazı içinde bizi silahlı mücadeleyi hangi programı çözmek için kullandığımızı bilmemekle suçluyorsun. —Bu ayakları havada olan bir iddiadır. Bizim yayınlarımızı az buçuk takip etselerdi cevabını bulmakta zorlanmazlardı. — Siz

madem ki, biliyordunuz neden uygulamadınız. Evet bay oportünist, devrimin zor günlerinde bu çizgiyi, azimle, inat ve inançla hayata uygulamak senin gibilerin başaracağı bir şey değildir. Senin gibi sınıf kökenlilerin, çizgi arayışıyla yola çıkıp, tanrı aramaya işi vardırırların eleştirileri biraz daha seviyeli olmak zorundadır. 12 Eylül süreci Türkiye’de kimlerin mücadele alanlarını terkettiklerine yeteri derecede sahiptir.

Mao Zedung Düşüncesi’ne (MZD) yaklaşımda da aynı mantık sergileniyor. “Çamur at izi kalır” perspektifini kendisine mücadele ilkesi edinmiş bu kalemşörlerin, “MZD akımı ise hala içerik ve kapsam bakımından asıl ideolojik hedef konumunda bulunan modern revizyonizmden bağımsız olmaıştır.” (MB) türünden eleştirileri maddi zeminden yoksundur. Anlaşılan ortak sulandıkları AEP çeşmesinden anti-Maoculuk mikrobu onlara da bulaşmış. Homeros’un İlyada destanından” çok bilimsel”(!) alıntılarla “siyaset yapma” yerine, MZD’nin hangi temel sorunlarda Kruşçev çizgisiyle çakiştığını ortaya koymak için kafa yorsaydı, en azından cesaretle bir oportünist olurdu.

Kruşçev, Stalin yoldaşın ölümü arifesinde yapılan 20. parti kongresinde M-L’e temel konularda saldırılar yönelten, modern-revizyonistlerin siyasi temsilcisi olan birisidir. “Barış içinde bir arada yaşama”, “ulusal kurtuluş mücadelelerinin barışı tehlikeye soktuğu için reddi”, “sosyalist kalkınma için kâr dürtüsü” gibi anti-marksist tezler öne sürmüştür. Halbuki Kruşçev modern-revizyonistlere karşı mücadelede tayin edici bir öneme sahip ÇKP ve Mao Zedung yoldaş, bütün Marksist-Leninist partilerin oluşumunu hızlandırmış ve pekiştirmiştir. Kruşçev “Barış içinde birarada yaşama” çığıllıkları atarken, MZ yoldaş “barışın ancak ve ancak emperyalist sistemin yıkılmasıyla” mümkün olduğunu ve bu temelde de “emperyalistlerle bir arada yaşanmayacağını” vurgulamıştır. Kruşçev, “ulusal kurtuluş savaşlarının dünya barışını tehlikeye düşürdüğünden” dolayı yürütülmemesi gerektiğini vurgularken, MZ yoldaş, “Bütün dünyanın ezilen halklarını emperyalizme karşı savaşa” çağırılmış ve “onun kağıttan bir kaplan” olduğunun tespitini yaparak “günümüzde baş çelişkinin emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişki” olduğunu ortaya koymuştur. Kruşçev, “sınıflar ortadan kalktığına göre, devletin bütün halkın devleti olduğu” anti-marksist tezini, güdümündeki KP’lere kabul ettirmeye çalışırken, MZ yoldaş, “sosyalizmde sınıf mücadelesi kaçınılmazdır. Bu anlamda da devlet işçi sınıfının elindeki, devrilen burjuva sınıflara karşı baskı aracıdır.” M-L tezlerin sahibiydi. Peki nerede Kruşçev’le MZ yoldaş arasındaki benzerlik? Bu para etmeyen basit bir eleştiridir. Tekrarlıyoruz: MZD, emperyalizm ve proleter devrimler çağında sosyalizmde sınıf ve sınıf mücadelesi, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devri-

min yolu, YDD politikasıyla, sosyalizmin inşası için ekonomik temel oluşturma (geçiş içinde geçiş), çelişmeler ve zıtların birliği gibi temel konularda marksizmin üç temel bileşeni olan felsefe, ekonomi-politik, bilimsel sosyalizme katkılar kapmıştır. Bu çağın marksizmi olan Leninizme yaptığı nitel katkılardan dolayı da, onu bir üst aşamaya ulaştırmıştır. Bundan hareketle diyoruz ki, MZD savunulmadan M-L savunulamaz. Keza 'çağ' tespitine ilişkin getirilen eleştiri de, ayakları havada eleştiridir. "Emperyalizmin toptan çöküşü ve sosyalizmin tüm dünyada zaferi" tespitini yapan bu anti-M-L çağ tahlili 10. kongreye birlikte ÇKP tarafından reddedilmiş ve Leninist çağ tespiti savunulmuştur. Bu konuda partimizin de özeleştirisi mevcuttur. Bu özeleştirisi verilen konularda, halen yeni şeylermiş gibi eleştiri yürütmek doğru değildir. Bu yöntemde hiç kimseye yarar getirmez. Bizden hatırlatması.

"Salt askeri bakış açısına sahip" olduğumuz şeklindeki eleştiri, zorlama bir eleştiridir. İK'nın ve MZ yoldaşların bu konudaki görüşleri berraktır. İK yoldaş şöyle diyor;

"Salt askeri bir bakış açısına sahip olduğumuzu söylüyorlar... Bize mal edilmeye çalışılan bu saçmalıklar, hiç bir yerde hiç bir zaman savunulmamıştır. Revizyonistler silahlı mücadelenin esas olmasını savunmamızdan bu sonucu çıkardıklarına göre, kendilerinin silahlı mücadeleyi, siyasi mücadelenin zıddı olarak gördüklerini ele vermektedirler. Silahlı mücadele ile siyasi mücadeleyi birbirleriyle çelişen şeyler olarak gördüklerini ele vermektedirler. Salt askeri görüşü açısı SAVAŞMAK İÇİN SAVAŞMAK tutumuna sahip olanların görüşüdür. Biz devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz."

—İK. SY. Sf: 362—

Partimizin bu konudaki görüşleri İK yoldaşla tezat teşkil etmez, tersine onunla uyumluluk arz etmektedir. O, politik mücadelenin bütün mücadelelerin candamarı olduğunun bilincindedir. Ancak biz, silahlı mücadeleyle diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide, silahlı mücadelenin esas, diğer mücadele biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz. Bu iradi olarak yapılan bir tespit değil, ülkenin somut durumunun bir sonucudur. Silahlı mücadeleyi genel olarak politik mücadelenin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun bir biçimi olarak ele alıyoruz. Bunların R. Bahtiyar tarafından bilinmiyor olması da düşünülemez. Ama O, "minareyi çalan, kılıfını uydurur" misali, dejenereliğini, "salt askeri bakış açısına karşı çıkma" görüntüsüyle gizlemek istiyor. Sözü MZ yoldaşa bırakıyoruz;

"Bazı kimseler bizim, 'savaş herşeye kadirdir' taraflısı olduğumuzu ile-ri sürerek, bizimle alay ediyorlar. Evet doğrudur. Biz devrimci savaşın her-

şeye kadir olması taraftarıyız. Bu kötü değil iyidir. Marksisttir. Rus KP'sinin tüfekleri sosyalizmi yarattı. Bizde ortaya bir demokratik cumhuriyet çıkarcacağız. Emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin tercübesi bize, işçi sınıfı ile emekçi yığınların, silahlı burjuvazi ve toprak ağalarını ancak tüfek gücüyle yenebileceklerini göstermiştir. Bu anlamda bütün dünyanın ancak tüfekle değiştirebileceğini söyleyebiliriz.”

—MZ. Askeri Yazılar. Sf: 330—

Partimize ve Mao'ya "salt askeri bakış açısı" suçlaması Bay Bahtiyar'ın icadı değildir. Bunu Mao'ya ilk getiren Kruşçev olmuştur. Kruşçev'den, Enver Hoca dönemine miras kalmıştır. Ülkemizde de bu suçlamayı partimize ve Mao'ya getiren 'Parti Bayrağı' denen revizyonistler olmuştur. Bunlardan da R. Bahtiyar'a ve İ. Güzel'e miras kalmıştır. Bu iki mülteci bir zamanlar keskin anti-Parti Bayrakçıları iken, şimdi onların güzergahında ilerlemelerini yadırgamıyoruz. Çünkü bizim saflarımızda iken 'keskinlikleri' özünde koftu, 'beyinleri' karmakarışıklı. Çok şükür bugün varmak istedikleri bataklığa vardılar.

Okuyucularımızın sorunu daha iyi kavrayabilmeleri için 1979'daki Parti Bayrağı ile Partizan Dergisi arasındaki bir tartışmayı dipnot olarak aktarıyoruz. (Bkz. Dipnot 1)

Yazarımız yazısının devamında, ayrılıklarda meselenin kişiler üzerine yoğunlaştığını bununla "kara mizah" örneklerinin ortaya çıktığını iddia ediyor ve "*Sorunu öncelikle çizgide değil de, kişilerin istek ve niyetinde arayanlar, ne gerçek bir ideolojik mücadele ne de sorunların çözümünde ieriye yönelik gerçek bir tek adım atabilirler.*" (MB) diyor.

Lenin, "*Kişisel sorunları ileri sürme yolundaki burjuva oportünist davranışları bir yana bırakalım*" der. Olayların merkezine kişisel sorunları koymak, esas ele alınması gereken can alıcı sorunları savsaklayarak, dikkatleri başka bir noktaya çekmektir. Oportünizm tek tek bireylerin günahı ve hatası değildir. Bu M-L sapmalar sonucu dönemle de bağlı burjuva bir hastalıktır. Lenin yoldaş, "*Oportünizmin bir rastlantı sonucu tek tek bireylerin bir günahı, bir düşüncesizliği, bir ihaneti değil, ama bütün bir tarihsel dönemin toplumsal ürünü olduğunu söylemekte herkes birleşiyor. Bununla birlikte, herkes bu gerçeğin anlamı üzerinde yeterince düşünmüyor.*" (Lenin. II. Enternasyonalin Çöküşü ve Dönem Kautsky. Sf: 154) derken tam da bu hastalığa parmak basıyor. Partimiz bu konuda da M-L bir bakış açısına sahiptir. Bütün yazılarımızda, sorunların siyasal özlerine inilerek, tavrı takınılmıştır. Hiç kimse tersini ispatlayamaz. Bize bu konuda eleştiri yönelten R. Bahtiyar eğer, "Bolşevik Partizan" yayınlarını tekrar açıp bakarsa, bizzat kendisinin

bu konuda ne kadar oportünist olduğunu görecektir.

YORGUN YAZAR BOŞ BİR ÇABA İÇİNDE

Partimiz M-L bir partidir. M-L bir parti kıstası olan iki çizgi mücadelesi, sınıf mücadelesinin gereği olarak, partimizde de acımasızca yürütülür. Demokratik merkezîyetçilik göz önünde tutularak, irade ve eylem birliğine zarar verilmeden, parti içi mücadele yürütenlere karşı, partimiz her dönem yapıcı ve yol gösterici olmuştur. Gönüllülük temelinde birliğini tesis eden partimiz, (R. Bahtiyar'da dahil) hiç kimseye karşı düşüncelerinden dolayı yaptırımçı olmamıştır. Bu konuda partimiz UKH içinde de örnek bir partidir. Ancak partimiz "illede birlik" anlayışına da karşıdır. Partimizin ilkeleri doğrultusunda birliğe yanaşmayanlar, kendi özgür iradeleriyle geleceklerini belirler ve giderler. Bunun bir sonucu olarak partimiz, III. Konferansıyla birlikte siyasi ve ideolojik olmayan bir ayrılıkla karşı karşıya kalmıştır. (Bu ayrılığa ilişkin kamuoyu yeterli derecede bilgilendirildiği için, ayrıntılarına girmiyoruz.)

Objektif koşulların devrim lehine olumlu bir seyirde geliştiği, tüm devrimci kesimlerin yeni arayışlar peşinde olduğu günümüzde, bu ayrılık kısa bir süre içinde olsa, partimize zarar vermiştir. Bu zarar, fırsatçılığı ve laf cambazlığını kendilerine siyaset edinen, saray oyunlarının bilinen 'figüran'larını sevince boğmuştur. Hemen hemen tümünün sözbirliği edercesine seviyesiz saldırılar yönelmeleri, tesadüf değildir. Güya bu ayrılığa, köylü kurnazlığıyla parsa toplayacaklar. "III. Konferans çoğunlukla onaylanmıştır." (MB) gibi sözlerle, sözümona "azınlığa" el atıp, bulanık suda balık avlayacaklar. Baylar bu konuda hüsrana uğrayacaksınız. Ayakta kalmak için, partimize seviyesiz saldırı yöneltenlerin sonları ve vardıkları yer sır değildir. R. Bahtiyar gibi 'ordusuz önderler' bunu herkesten daha iyi bilirler. Partimiz kuruluşundan günümüze çok daha zor dönemlerden geçerek gelmiştir. O, bu göreceli bunalımı da çözecek ve üstesinden gelecek M-L bir siyasete ve M-L bir önderliğe sahiptir. —Ki önemli oranda yarasını sarmıştır.— Bunu önümüzdeki süreçte daha iyi göreceksiniz.

Yazarımız yazısının sonunda "Çözüm nerede ve nedir?" başlığıyla öğütlerini sıralıyor. Hani halkımızın bir sözü vardır. "Kelin merhemi olsa, kendi başına sürer" diye. Kendisi çözümlerden ve programdan yoksun, başkasına "kral'lı, Hektor'lu bilimsel" perspektifler sunuyor. "Hiç bir komünist, gelişmeleri dışındaki olaylar olarak izleyemez" türünden sözlerse, gece korpup, karanlıkta ıslık çalarak, ödleğ yüreklerine cesaret şırıngalayanların halleti ruhiyesidir. Komünist gibi sıfatların ardına sağınmak, kimseyi komünist yapmaya yetmez. Lenin yoldaşın deyimiyle, "*tarihin diyalektiği öyledir ki,*

marksizmin teorik zaferi, onun düşmanlarını marksist kılığa bürünmeye zorladı."

"Ama herkes iyice kavramalıdır ki, avuçlarımızın içerisine almak istediğimiz gelecek, geçmişin hataları üzerine kurulamaz. Kurulduğu sanılan her noktayı gerçek çöküşün izlemesi kaçınılmazdır." (MB)

Alâ değil mi?

İnsan bu "mücevher" dizisinin neresinden başlayacağını bilemiyor. Bu konuda partimizin hatalarına ilişkin tavrı meydandadır. O geçmişteki olumsuzlukların üzerine cesaretle gitmiştir. Döneme ilişkin yapılan taktik hataların, nerelerden kaynaklandığını ve bu konuda objektif, subjektif öğelerin nasıl roller oynadığını ortaya çıkarabilmiş, bu tahlillerin somut sonuçlarından hareketle de önüne, yeni döneme ilişkin perspektifler koymuştur. Hatalarından arınma ve onlardan öğrenmeyi önüne koymuş olan partimiz, hatalarının özeleştirisini samimi bir şekilde de kamuoyu nezdinde yapmıştır. Bu anlamda "geleceği olmayan" R. Bahtiyar gibi "yalnız kahramanların" hatalardan dersler çıkarmaya başkalarını davet etmesi, laf-ı güzâftır.

Sırf eleştiri psikozuyla yola çıktığı anlaşılan yazarımız, hızını alamamış olacak ki, bir çırpıda partimizin PKK'ya ilişkin görüşünü M. Kaynak isimli MIT ajanıyla aynı kefeye koymuştur. Bu suçlama ciddi olmaktan uzaktır. Partimizin kuruluşundan bugüne kadar ki Kürdistan'a ilişkin tavrı açık ve meydandadır. Bizim hangi güçleri, ne oranda, nereye kadar? destekleyeceğimiz (buna PKK'da dahildir) yayınlarımızda dafalarca açıklanmıştır. PKK ile partimiz arasında mevcut olan çelişkilerden, Faşist Türk Devleti yararlanmak istemektedir. Mahir Kaynak gibi birinin partimizin görüşlerini kullanacağı açıkken, aynı hatayı tekrarlayan R. Bahtiyar neyin peşindedir? Partimizin Türk Devleti'ne karşı mücadelesini herkes gibi R. Bahtiyar'da bilir. Eğer dönüp sosyal-pratiğine ve mücadelesine bakarsa, M. Kaynak gibilerinin ekmeğine yağ sürdüğünü görecek. Eğer partimize bu konularda eleştiri getirecekse yayınlarımızda çıkan görüşlerimizi eleştirsin. 2000'e Doğru Dergisi patentli olan eleştirileri kimse ciddiye almaz ve beş paralık değer vermez. Oportünist Kulvarın koşucusu R. Bahtiyara, "Nereye Bahtiyar?" diye sormamız gerekmiyor. Bahtiyar'ın gittiği yol belli. Demode olmuş PDA patentli görüşlere sarılarak ayakta durmak, mümkün olsaydı, TKP/ML düşmanlığıyla gözü kararmış ve seninle uzun süre aynı ipte oynamış "Bolşevik Partizan" ayakta dururdu. Sizin gibi iflah olmazlara bir tek sözümüz var: Bu türden suçlamalar partimize zerrece zarar vermez. Bu siyaset zavallılığı olan haliniz ancak bizleri güldürüyor. Acınızın sebebini iyi anlıyoruz. Sizi kaderinizle başa bırakarak sözümüzü Leninin yoldaşla bağlıyoruz:

"Uyuz acı veren bir hastalıktır. Ve insanların muzdarip olduğu devrim-

ci hastalık uyuzu, bu hastalığın verdiği ızdırabı izlemek bile kişiye anlatılmaz acı verir.”

—Lenin, 22 Şubat 1918, Pravda Sayı 33. V. Lenin C. 27—

Dipnot:

1- “Halk savaşı”nın ellerini yakan ateşini söndürebilmek için, PB yazarları Mao Zedung’a salt askeri bakış açısına sahip olmakla, partiyi orduya tabi kılmakla suçluyor ve şöyle diyorlar:

“Mao Zedung, gücünü her zaman esas olarak ordudan aldı ve parti içi mücadelelerde ona dayandı. Buna karşılık, ülkenin en büyük sanayi kenti olan Şanghay kurtarıldığında, buradaki parti hücrelerinin tümünün sayısının üç-beş tane olduğu bilinmektedir. Kuşkusuz, partinin şehirlerde, işçi sınıfı içinde bu kadar kötü durumda olmasının esas nedeni, kendi sınıf menfaatlerine ve bakış açısına uygun olarak Mao Zedung’un partinin yönetimini ele geçirdikten sonra “kırların temel mücadelesi” ve işçi sınıfının köylülük tarafından “kurtarılması”nı ifade eden “şehirlerin kırlardan kuşatılması” tezlerinde teorileştirmeye çalışılan proletarya içinde çalışmayı ve onu örgütlemeyi reddeden anlayışlarını ona egemen kılmıştır.” (PB 17/Sf: 31)

Gerçekleri hayasızca tersyüz eden bu oportünistlerin geçmişte, “Mao Zedung Hunan parti sekreteri olarak bu eyalette 20’den fazla sendikayı örgütledi” (HK 22/Sf: 8) diyerek düzdükleri övgüleri yüzlerine çarpmak dahi gereksizdir. Çünkü bunlar sınıf tabiatları gereği, övgülerini de, yergilerini de “güneşin altında iyi bir yer kapma”nın hesaplarıyla yapmaktadırlar.

Biz, bütün devrimciler önünde, Mao Zedung’un parti-ordu ilişkisini tamamen Marksist-Leninist temelde kavradığını, siyasetin belirleyici önemini, proletaryanın ideolojik önderliğini daima savunduğunu bir kez daha vurguluyoruz. Mao Zedung’un gücünü her zaman ordudan aldığı adı bir iftiradır!

Ve biz, PB yazarlarına, bir zamanlar İbrahim yoldaşın PDA dönemlerine söylediğini söylüyoruz: Biz sizi, bu iftiranızı kanıtlamaya çağırıyoruz! Siz bunu kanıtlayamadığınız takdirde, sizin yüzünüze tükürmeye hakkımız olacaktır.

Mao Zedung’un, siyasetin silahlara kumanda etmesi için bütün devrimci yaşantısı boyunca verdiği mücadele ortadadır. O, salt askeri bakış açısına sahip olanları eleştirirken şöyle diyordu:

“Bu arkadaşlar askeri meseleleri ve siyaseti birbirine karşıt şeyler olarak görmekte ve askeri hareketin siyasi görevleri yerine getirme araçlarından sadece biri olduğunu kabul etmemektedirler... Dolayısıyla bu yoldaşlar, örgütsel olarak, kızıl ordunun siyasi çalışma yapan bölümlerini askeri çalışma yapan bölümlerine tabi kılıyor ve ordu karargahı ordu dışındaki meselelere de baksın sloganını ortaya atıyorlar. Gelişmesine izin verildiği takdirde bu fikir, kitlelerden kopma, hükümeti

ordunun kontrol etmesi ve proletarya önderliğinden uzaklaşma tehlikelerini içermektedir. Bu tıpkı Guomindang ordusu gibi, savaş ağalığı yolunun tutulması olacaktır.” (abc) (SE. C. I. Sf: 123-124, Partizan Sayı: 9)

BÖLGEK MÜLTCİ GURUHA İKİSİR CEMAL

Bu yazıda, 1945'te ÇKP'nin devrimci programını ve politikalarını, özellikle de bu programın uygulanması için gerekli olan strateji ve taktikler hakkında, bir dizi sorulara cevap vermektedir. ÇKP'nin devrimci programının temel prensiplerini, özellikle de bu programın uygulanması için gerekli olan strateji ve taktikler hakkında, bir dizi sorulara cevap vermektedir. ÇKP'nin devrimci programının temel prensiplerini, özellikle de bu programın uygulanması için gerekli olan strateji ve taktikler hakkında, bir dizi sorulara cevap vermektedir.

Partizan kanunları ve yurtdışındaki devrimci önderler (ÇKP) dünya sevgileri Avrupa topraklarını muhtemelen bu devrimci programın uygulanması için gerekli olan strateji ve taktikler hakkında, bir dizi sorulara cevap vermektedir. ÇKP'nin devrimci programının temel prensiplerini, özellikle de bu programın uygulanması için gerekli olan strateji ve taktikler hakkında, bir dizi sorulara cevap vermektedir.

'BOLŞEVİK' MÜLTECİ GÜRUHA KISA BİR CEVAP!

"Söylenenin gereği yok, partimiz yurtdışındaki bu hiçlere gülüyor. Onlar ölüyü diriltemezler... Tasfiyeciler bir cesettir. Yurtdışındaki tüm "gruplar, merkezler, hizipler, eğilimler", sayıları ne kadar müthiş olsa da (Ah ne korkunç bir şey!) bu cesedi canlandıramazlar."

—Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sf: 260-261—

Devrimci kesimlerin ve kamuoyunun bildiği gibi, 1981'de partimizden ayrılan Yurtdışı Hizibi (YDH), şimdinin "Bolşevik"leri, ayrıldıklarından bu yana; "Türkiye Proletaryasının Partisini" yaratmak çabasıındalar. (!) 8 yıldır Türkiye'yi tahlil etmekle uğraşan bu işgüzarlar takımı, gıdası iftira, dedikodu ve laf cambazlığı olan "siyasetleriyle", proletarya partisini karalamaya çalışıyorlar. Merkezi görev olarak 8 yıldır "M-L teoriyle donanalım, bolşevik partisini kuralım" deyip, onunla da avunmaya çalışıyorlar. Bu dönemler ne yapacaklarını bilememenin ezikliği içinde keskin "sol" sloganlarla siyaset arenasında görünmeye çalışıyorlar.

"Önce M-L'yi kavrama, sonra mücedele etme" gibi ekonomist, aşamalı bilinçlendirme teorilerinin rehberliğinde, bataklığa dolu dizgin koşan, kendilerini "bolşevik" olarak adlandırmalarına rağmen, özünde revizyonist, troçkist kırması mülteci menşevikler olan bu yeni tanrı arayıcıları, bol bol yurtdışında Türkiye'ye ilişkin "teorik yazılar" yazmış olmalarına rağmen, ha-

len Türkiye gerçeğinden habersiz yaşıyorlar. Bu "araştırılm" sözü ilk bakışta herkese cazip gelebilir. Ama işin kökenine inildiğinde bunun, ML'i revize etmek için, ince bir kılıf olduğu, bariz bir şekilde ortaya çıkacaktır. —Ki YDH'i bunu 8 yıllık pratiğiyle yeterli oranda kanıtlamıştır— Bu türden oportünist taktikler yeni değil, Kautsky döneminin mirasıdır. Kafaları M-L bilimle donanmayanların, UKH'nın (Uluslararası Komünist Hareket) her bunalım döneminde ya da ülkedeki devrimin yenilgi dönemlerinde bu türden sapmalara kayması, eşyanın tabiatı gereği doğaldır.

Bu mülteci gruhta, AEP'in, ÇKP'nin revizyonizme kaymalarının sonucu ortaya çıkmıştır. UKH içindeki bu önemli ve zor dönemeçte, ne yapacağını bilememenin küçük burjuva şaşkınlığıyla "ÇKP ve Mao'nun hataları vardır" deyip, işin içinden sıyrılmaya çalışan bu çizginin, ilk dönemlerinde izlediği orta-yolcu rotası, yerini oportünizmin dayatmasıyla ağırıklı AEP revizyonizmine terketti. Her ne kadar dil ucuyla "Mao M-L'dir" de dese, onun görüşleriyle uzaktan yakından hiç bir ilgisi yoktur. UKH'ya bakış açısı, M-L'yi kavrayıştaki sığılığı, troçkist tezlerden önemli oranda etkileniyor olması, Türkiye'deki köylülüğün devrimdeki rolünü, troçkist bir mantıkla yadsıması, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki milli burjuvazinin (MB) DHD'deki rolünü inkar etmesi buna bağlı ittifaklar sorununa yaklaşımı vb. gibi konularda, AEP'in revizyonist-troçkist kırması çizgisiyle uyumluluk arz etmektedir. AEP'i eleştiriyor havalara bürünmesi ise, onun orta-yolcu olmak istemesinin bir sonucudur.

Partimiz kamuoyu ve yurtdışındaki devrimci çevreler (Çünkü bunlar sadece Avrupa zeminini mücadele alanı biliyorlar) bu troçkist-revizyonist kırması grup ile, partimiz arasındaki ideolojik mücadele ve ayrışımı çok iyi bilirler. Partimiz 1981'de bu mücadele kaçını gürühun partimizden ayrılmasıyla aramızdaki görüş ayrılıklarını açtı ve bu konuda yoğun bir mücadele sürdürdü. Bu mülteci revizyonistlerin bütün görüşlerini mahkum etti. Bu türden troçkistvari saldırılar, M-L'ye ihaneti, Mao Zedung yoldaşın şahsında somutlaştıran Enver Hoca patentlidir. Ne varki, É. Hoca'nın görüşlerine sarılanların, bugün durumları, hem uluslararası alanda hem de ülkemiz zemininde içler acısıdır.

Bunun ispatı için hem TDKP'li revizyonistlere ve hem de DHB'li revizyonistlere bakmak yeterlidir. Ideolojik ve örgütsel alanda tam bir kaos içindedir. "Bolşevik" mültecilerinin sonları daha da vahimdir. Saflarında tuttıkları üç-beş iyi niyetli devrimciyi tutmakta durumu kurtarmaya yetmiyor. Demode olmuş oportünist görüşleri, yeni şeylermiş gibi piyasaya sürmesi de artık tutmuyor. TDKP'li revizyonistlerle aralarındaki tek fark, Tiran'ın kapısını TDKP'nin daha erken çalıp kabul görmesi, mültecilerin ise yarım ağızla

"eleştiriler" yönelmeleridir.

Her dürüst devrimcinin görebileceği gibi, "Bolşevik" görünümlü YDH'nin hem partimizle ve hem de İbrahim Kaypakkaya'nın teorik görüşleriyle hiç bir ortak yanı yoktur. Partimizin geçmiş yayınlarında, bu dönemlerin yüzleri yeterli derecede (ideoloji, örgütsel ve siyasi sorunlarda) açığa çıkarılmıştır.

Bu entel baylar son yayınlarında partimizi ideolojik mücadeleden kaçmakla suçluyorlar. Gerekçeleri ise partimizin kendileriyle tartışmaktan kaçınmasıymış. Partimiz gücü oranında ülke zemininde mücadele yürüten bir örgüttür. Sınıf mücadelesinin kendisine yüklediği bir yığın görevle karşı karşıyadır. Sınıf mücadelesi diye bir sorunları olmayanların, tartışmalar adına, her sayısı partimizi hedef alan ve siyasi olarak beş para etmeyen yazarların yazılarına dergimizin her sayısında yer vermesinin gereği yok. Partimiz gerek ülkemizde ve gerekse de uluslararası alanda anti-M-L akımlarla mücadele ede ede bugünlere gelmiştir. Sınıf mücadelesi devam ettikçe de, mücadele edecektir. Sizin siyasi gıdası oportünizm olan karalamalarınız, bu gerçeği karartmaz. Bu türden saldırılar, partimize zerrece zarar vermez, tersi o bu türden saldırılarla giderek güçlenecektir. Nitekim YDH, partimizden yurtdışı özgünlüğünde kadro açısından büyük bir güç olarak ayrılmış olmalarına rağmen, partimizin siyasi ve ideolojik mücadelesi karşısında, güneş görmüş kar gibi eriyip tükenmiştir. Bugün bile yanında bulunan bir kaç aydını tutamamanın sancısı içinde kıvrınmaktadır. Yanında tuttıkları ise sürekli kitlelerin, "8 yıldır ne yapıyorsunuz?" sorularıyla bunalmışlardır. Baylar her gün yeni yeni "ülkenin sorunlarını" çözen siyasal tahliller yapıyorsunuz. Elde etmiş olduğunuz "somut sonuçlar"dan hareketle, Türkiye devrimi için ne yaptınız? Nerede M-L tahlillerinizin pratik sonuçları? Yerleştiğiniz Avrupa odalarında, "siyasal dergi"lerin (Siz anti-TKP/ML'ci anlayın) "usta kalemşörleri" olmanın dışında hangi pratik mücadelede görüldünüz? Bu türden soruları çoğaltmak mümkün. Ancak yeterli olduğu kanısındayız.

Partimizin M-L'in zaferi olan III. Konferansını da eleştiriyorlar. Partimizin kendileriyle ortak toplantılar örgütlenmediğinden yakınlıkla, bizi mücadele kaçkınlığıyla suçluyorlar. Oportünistlerin ideolojik mücadeleden ne anladıkları da ortaya çıkıyor. Demek ki ortak toplantılar düzenlemiş olsaymışız biz mücadeleden korkmayanlar olurmuşuz öyle mi? Demek ki ideolojik mücadele ortak toplantılar düzenlemekmiş.(!) Biz böyle "bilimsel" mücadele biçimi ile kendimizi sınırlamıyoruz. Sizin (Bolşevik Partizan S. 43. Sf: 25) söylediğiniz bu türden suçlamamızın asılsızlığı, partimizin Yurtdışında çeşitli alanlarda düzenlediği onlarca konferans tanıtma toplantılarının çoğunluğunda yer almanızla zaten ortaya çıkmıştır. Partimiz konferansı tanıtmak için

yaptığı toplantılarda 10 bini aşan kitleye seslendi. Katılan tüm devrimci gruplara söz hakkı verildi. Ayrıca YD'de konferans ve paneller düzenlendi. Örneğin, partimiz, YD'de Dev-Yol, Kurtuluş gibi siyasi yoğunluklarla tartışma panelleri düzenledi? Zaten aillerinize özel davetler mi çıkarsa, dik? Sizinle özel olarak neyi tartışacağız? Biz tüm devrimci teşkilatların katıldıkları toplantıları yağız. Sizin boş entelliğini tatmin ettirme için zamanımız yok. Böyle bir durum ayrıca toplantıyı izlemeye gelen kitleye karşı da sorumsuzluk olurdu.

Aynı derginizde, sizin düzenlediğiniz toplantınıza, bizim tabanımızın katılmamasını, bizim yasakladığımızı yorumluyorsunuz ve bunu da toplantınıza hiç bir taraftarımızın katılmamasından çıkarıyorsunuz. Bu doğru değildir. Partimizi az buçuk tanıyan herkes, bizim böyle bir anlayışı savunmadığımızı bilir. Böyle bir yasak koymada bu anlamda mümkün değildir. Eğer toplantınıza tabanınız katılmamışsa, bu sizin Türkiye devrimi için çok "ciddi"liğinizden kaynaklanıyordur.

"Bolşevik bir komünist partisi bugün ülkemizde, TKP/ML(B)'nin şahsında, henüz bir çekirdek olarak vardır." (abc) (Bolşevik Partizan S. 43, Sf: 9) Buna gerçekten kendiniz inanıyor musunuz? Anlaşılan ülkedeki ağır illegalite koşullarından dolayı biz, bu "partinin mücadelesine" tanık olmadık. Sakın sakıya diktiğiniz bu "çekirdek"iniz devrimden sonra açmasın.

"İkinci sapma, Bolşevik parti inşası görevlerini sınıf mücadelesinden kopuk bir biçimde ele alan (BP gibi bn.) teori-kadro-örgüt'ün ancak sınıf mücadelesi içinde, ona bizzat katılarak çözülebileceğini (BP'nin de kavrayamadığı gibi bn.) kavramayan kendiliğinden hareketi hiç bir şey gören saptır." (age) Baylar, kendinizi bu kadar iyi tahlil ettiğiniz için sizi kutluyoruz.

"Bizde de, bizim hatalarımızı da kendilerine çıkış noktası ve dayanak alan geçici bazı yol arkadaşlarımız içinde (Hayret sizde kalıcı yol arkadaşları da var mıydı? bn.) ve onlarla tutarlı mücadele yürütmediğimiz ölçüde kendimizde, belli etkileri, yansımaları olmuştur." (age)

Balık baştan kokar derler, kendileri hastalıkla ölenlerin, başkalarına doktor olmak istemeleri hiçte inandırıcı olmuyor.

Sonuç olarak; Çoğu troçkist kırması, menşevik alaşımli, siyasal gıdalarını yenilgi dönemlerinden alan oportünist gruplar, partimizin III. Konferansıyla birlikte partimize karşı bir haçlı seferi başlatmışlardır. Üstündeki ölü toprağını, partimize karşı mücadele olduğunda atanların kimlikleri bizce sır değildir. Bu saldırı cephesinin bir ucunda, tutumturaklı "enternasyonalist olma" sözleriyle, Avrupa metropollerinde "sosyal taban"lar keşfedip, duvarlara şablonlarla çizdiği "kızıl güzergahlar"dan "iktirara" yürüyen(!) lüm-

pen "Maoist merkezci kanat"(?) isimli döküntüler grubu, diğer ucunu ise; YDH, DHB, MB gibi sınıf mücadelesinin gerçek yüzlerini ortaya çıkardığı grupçuklardır. Hepsinin ortak özelliği, işlerine geldiği gibi "İbrahimci", işlerine geldiği gibi "Maoist" olmalarıdır. Hepsi de "İbrahim de hatalar vardır" ve "dogmatizme karşı mücadele edip, İbrahim'in hatalarını ortaya çıkaralım" diyen "İbrahim'in" siyasal görüşlerini değil de, onun prestiji ile ayakta kalmak isteyenlerdir.

Tüm oportünistlere söylüyoruz: Ne siz, sınıf mücadelesinde bulunamamanın verdiği psikozla selam bandosu gibi, her türden olaya selam duran, Avrupayı mesken edinmiş "Bolşevik Partizan" ve onun yavrusu "Mücadele Bayrağı" isimli kaçkınlar; ne siz Avrupa'da "devrimi" lümpenlerle yapmaya soyunan "iktidara" oportünistleri, partimize yönelttiğiniz bu pespaye silahlar, geçmişte olduğu gibi bugün de geri tepecek, sahiplerini yaralayacaktır. Sizi zamanında uyarmıştık, ama siz bataklığa gitme konusunda gönüllüyseniz, biz de size güle güle diyoruz. Partimizin adını da hayasızca kullanmanız gerçek yüzünüzün ortaya çıkmasını engelleyemez. O yüce isim, Enverci-Troçkistlerin taşıyacağı bir isim değildir. Bu anlamda sizi partimizin adını kullanmamaya çağırıyoruz. İçinde debelendiğiniz bataklıktan kurtulmanız mümkün değildir. Bundan dolayı da bize bir görev düşüyor, sizi iyice bu bataktan boğmak. Partimize saldırınızın gürültüleri ise, bataklıkta çırpınmanızın sonucu çıkan çamur sesleridir. Şu keskin "sol" lafları bırakın. Türkiye devimini düşünen birer tutarlı demokrat bile değilsiniz. Tutarlı birer demokrat olun diyerek, sözü Lenin yoldaşa bırakıyoruz;

"Bu gerçek, görece gözükten olan herkese, kağıt üzerindeki kararlarla yetinen bir siyasetin ne ölçüde bataktan bir siyaset olduğunu ve eylemle uyuşmayan sözlerin ne kadar zarar getirdiğini göstermelidir."

—Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sf: 140—